

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

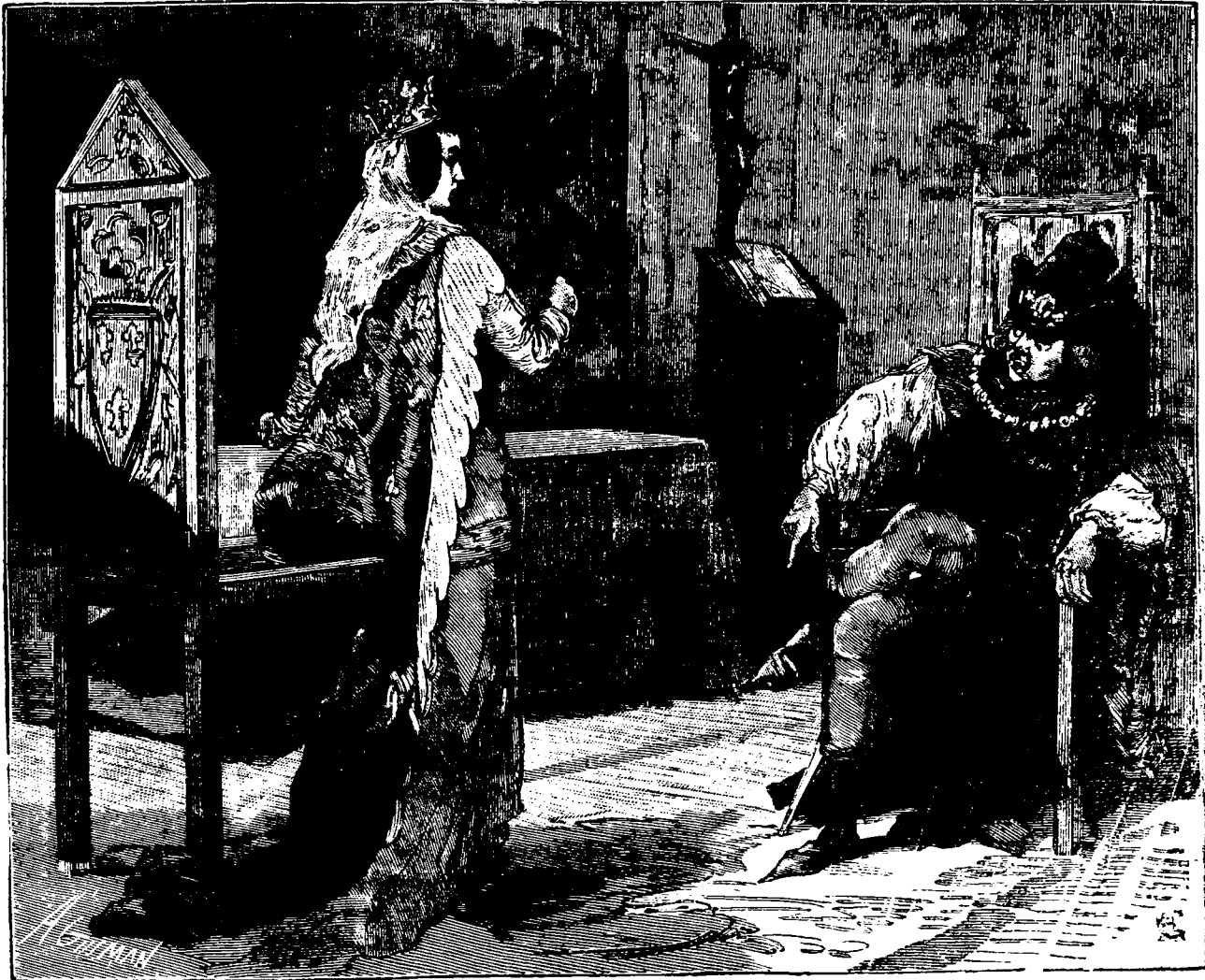
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, (τέλος), μετάφρ. *Ι. Ι. Σκυλίση*. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχ.), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. *Σ. Τ.* — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστ. Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. *Δμλ.*

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτικά :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Κύριε Δούξ !.. ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα (σελ. 99).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ
Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἀκόμη τὸν ἠγάπων, ὄχι καθὼς ἔγινε, ἀλλὰ καθὼς ποτε ἦτο καὶ πάλιν ἐδύνατο νὰ γίνῃ. Ὑπῆρχαν στιγμαί, ὅτε ἤλπιζα ὅτι ἐμελλε νὰ συμβῇ εἰς αὐτὸν αἰσία τις μετατροπῆ, καὶ ὅτι θὰ

ἐξήρχετο ἀπ' ἐκείνην τὴν κρίσιν ἀνανεωμέ-
νος, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ ὅλας τὰς κακὰς του ὀρέξεις, ἐπειδὴ ἐφαίνετο ὡς πλέον μὴ σκε-
πτόμενος νὰ τὰς ἱκανοποιήσῃ, καὶ δὲν ἐξέ-
φραζεν οὔτε λύπην στερήσεως οὔτε ἐπιθυ-
μίαν δι' ὅτιδῆποτε. Δὲν ἐφάνταζόμην ποῖον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν μακρῶν μελετῶν ὅπου ἐφαίνετο βυθισμένος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον τὰ μάτια του ἦσαν προσηλωμένα ἐ-
πάνω μου τόσο ἀλλοκότως, ὥστε τὸν ἐ-
φοβοῦμην. Δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν ὁμιλήσω, ἀλλὰ μὲ βλέμματα ἱκετευτικὰ ἐπεκκλού-

μην ἀπ' αὐτὸν ἔλεος. Τότε μ' ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπα τὰ ἰδικὰ του ὑγραινόμενα, καὶ ὅτι στενωγμός, ἀλλὰ μόλις ἐπαισθητός, ἀνε-
σῆκωνε τὸ στήθος του· ἔπειτα ἀπέστρεφε τὴν κεφαλὴν του, ὡς θέλων νὰ κρύψῃ ἢ νὰ καταπιῇ τὴν συγκίνησίν του, καὶ πάλιν ἐβυθίζετο εἰς τοὺς συλλαγισμούς. Ἐ-
κολακευόμην δὲ τότε ὅτι τὸν ἤρχοντο σω-
τήριοι σκέψεις, καὶ ὅτι τάχιστα θὰ μὲ ἤ-
νοιγε τὴν καρδιά του, καὶ θὰ μ' ἔλεγεν ὅτι συνέλαβε πρὸς τὴν κακίαν μίσος καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἔρωτα.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐλπίδες μου ἐξησθένησαν ὅταν εἶδα τὸν μαρκήσιον πάλιν νὰ μᾶς τριγυρίζῃ. Δὲν ἐμβκινε ποτὲ εἰς τὴν κατοικίαν μας, ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποστροφήν μου, ἀλλὰ διέβκινεν ὑπὸ τὰ παραθύρα μας καὶ ἐκράζε τὸν Λεώνην, ἢ ἤρχετο μέχρι τῆς θύρας μου καὶ ἐκτύπα μ' ἕνα τινὰ τρόπον, ὅπως ἀναγγελλῆ εἰς ἐκείνον. Τότε ὁ Λεώνης ἐξήρχετο μαζῆ του καὶ ἔμενεν ἔξω ὥρας πολλὰς. Μίαν ἡμέραν, τοὺς εἶδα διαβαίνοντας ἐπανειλημμένως ἦτο δὲ μαζῆ των καὶ ὁ ἀντικόμης Χιάλλης.

— Ἐχάθη πάλιν ὁ Λεώνης, εἶπα κατὰ νοῦν, καθὼς κ' ἐγὼ μὲ αὐτόν. Ἐξάπαντος θὰ διαπραξούν πάλιν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου κἀνένα νέον ἔγκλημα.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ Λεώνης ἐπέστρεψε πολὺ ἀργά· ἐνθὲ δὲ παρήτει τοὺς συνεταίρους του εἰς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ, τὸν ἤκουσα νὰ προφέρῃ αὐτοὺς τοὺς λόγους·

— Ἀλλὰ κυττάξετε καλὰ, νὰ τὴν εἰπῆτε ὅτι εἶμαι φρενοβλαβῆς, ὅτι πράγματι παρεφρόνησα, καὶ ὅτι ἄλλως, ποτὲ δὲν θὰ ἔστεργα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Αὐτὴ βλέπει ὅτι ὡς ἐκ τῶν στερήσεων αἱ φρένες μου νοσοῦν.

Ἀφοῦ εἰσῆλθε, δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ζητήσω ἐξήγησιν, ἀλλὰ παρέθεσα εἰς αὐτὸν τὸ λιτόν του δεῖπνον. Δὲν τὸ ἤγγισε, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν ἐστίαν ν' ἀναμοχλεύσῃ τὴν φωτιά μηχανικῶς πως· ἔπειτα ἐζήτησε νὰ τὸν δώσω αἰθέρα, ἀφοῦ δὲ ἔπιεν ἐξ αὐτοῦ μίαν μεγάλην δόσιν, ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἐφάνη ὅτι ἀπεκοιμήθη. Ἐγὼ καθεσπέραν εἰργαζόμενη ὅσον πλειότερας ὥρας ἐδυνάμην, ὑπερνικῶσα τὸν ὕπνον μου καὶ τὸν κόπον, ἀλλ' ἐκείνη τὴν νύκτα ἠσθάνθη εἰς τὸν ἑαυτὸν μου τὴν ὁσὴν κόπωση, ὥστε ἦσαν μεσάνυκτα μόλις καὶ ἐνύσταξα πολὺ. Μόλις εἶχα κατακλιθῆ, καὶ ἤκουσα ἐλαφρὰν τινα ταραχὴν μ' ἐφάνη ὅτι ὁ Λεώνης ἐνδύετο ὅπως ἐξέληθ. Τὸν κράζω καὶ τὸν ἐρωτῶ τί ἔκαμνε.

— Τίποτε, μὲ ἀποκρίνεται, θὰ ἔλθω εἰς τὸ δωμάτιόν σου νὰ σὲ εἰπῶ· ἀλλὰ φοβοῦμαι τὸ φῶς σου· γνωρίζεις ὅτι αὐτὸ μού προσβάλλει τὰ νεῦρα, καὶ ἔπειτα μὲ φέρει δεινὴν κεφαλαλγίαν· σβῦσε το.

Τὸ ἔσβυσα ὑπακούσασα.

— Τὸ ἔσβυσε; μ' ἐρωτᾷ. Τώρα πλάγιασε πάλιν, καὶ ἔρχομαι.

Πράγματι, ἐρχεται καὶ κατακλίνεται πλησίον μου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν ἤλθεν εἰς ἐμὲ ὡτὰν Θεοῦ φωνή· αἰσθημα δυσπιστίας, ἐξ ἧς καὶ ἔφερα τὸ χέρι μου εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ὁ Λεώνης εἶχεν ἀφίσει ἀξύριστον τὸ γένειόν του ὡς καὶ τοὺς μύστακας ἀφότου ἠσθένησε· τούναντίον δὲ ἡ ἀφῆ μου ἠσθάνθη ἕνα πρόσωπον λεῖον ὁλοῦ διόλου. Βάλλω ἀμέσως κραυγὴν, καὶ τὸν ἀποκρούω μὲ σφοδρότητα.

— Τί ἐπαθες; μὲ λέγει ἡ φωνὴ τοῦ Λεώνη.

— Ἐξύρισε τὸ πρόσωπό σου; τὸν ἐρωτῶ.

— Καθὼς τὸ βλέπεις, μὲ ἀποκρίνεται.

Ἀλλὰ τότε παρετήρησα, ὅτι ἡ μὲν φωνὴ

ἐλάλει εἰς τὸ αὐτί μου, συγχρόνως δὲ ἄλλο στόμα μὲ ἠσπάζετο. Ἀποσπῶμαι μὲ ὅσην δυνάμιν δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ἀπελπισία, τρέχω πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ λύχνος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα σβῦσει, ἀλλὰ μόνον σκεπάζει, ἀναβιβάζω τὸ φῶς ὅσον τάχιστα, καὶ βλέπω τὸν λόρδον Ἐδουάρδον ἐτι καθήμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίνης μου, ἐκθαμβον καὶ ὡς ἠλίθιον—νομίζω ὅτι ἦτο καὶ μεθυσμένος— τὸν δὲ Λεώνην ἐρχόμενον πρὸς ἐμὲ μὲ ἦθος ἀνθρώπου ἀπεγνωσμένου.

— Χαμερπέστατε! κράζω πρὸς αὐτόν.

— Ἰουλίττα, μὲ λέγει μὲ βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πνιγμένην φωνήν, ὑποχώρησε, ἂν μὲ ἀγαπᾷς. Πρόκειται νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα ὅπου μὲ βλέπεις νὰ τῆκωμαι. Ἐεύρεις ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν φρενῶν μου. Θὰ γνωρίζω τὴν ζωὴν μου ὡς δῶρον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀφοσιώσεώς σου. Θὰ πλουτήσῃς καὶ σύ, καὶ θὰ ἦσαι τοῦ λοιποῦ εὐτυχῆς μ' ἕνα ἄνδρα ὅστις πρὸ πολλοῦ σὲ ἀγαπᾷ, καὶ ὅστις ὁποιανδήποτε θυσίαν θεωρεῖ ὡς μηδέν, προκειμένου τοῦ νὰ σ' ἔχη ἰδικήν του. Στέρξε το αὐτό, Ἰουλίττα, ἐπρόσθεσε χαμηλώσας τὴν φωνήν, στέρξε το, ἡ ἄμα ὡς αὐτὸς ἐξέληθ ἀπ' ἐδῶ μέσα, μὲ αὐτὸ τὸ στυλίο σὲ ἀφίνω εἰς τὸν τόπο!

Ὁ τρόμος μού ἀφῆρεσε τὴν κρίσιν· ἐχύθην ἔξω τοῦ παραθύρου κινδυνεύσασα νὰ θανατωθῶ ἐκ τῆς πτώσεως. Διέβη ἡ περίπολος τῆς νυκτός, μὲ ἦσαν ἐκεῖ λιποθυμημένη οἱ στρατιῶται, καὶ μὲ ἀνεβίβασαν εἰς τὸ οἰκημῶ μου οὕτως ἔχουσιν. Ὅταν συνῆλθα, ὁ Λεώνης καὶ οἱ συναϊτιοῖτόι ἦσαν ἀναχωρημένοι. Εἶπαν ὅτι ἔπεσα ἔξω τοῦ παραθύρου, πάσχουσα ἀπὸ πυρετὸν ἐγκεφαλίτην, καθ' ἣν στιγμήν αὐτοὶ εἶχαν τρέξει ἔξω ζητοῦντες βοήθημα. Ὑπεκρίθησαν μεγάλην λύπην, καὶ ὁ Λεώνης εἶχε μείνει πλησίον μου ἕως οὗ ὁ ἰατρός ὅστις προσεκλήθη εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχε συντριβῆ κἀνένα μέλος μου. Τότε ὁ Λεώνης ἐξῆλθε λέγων ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μετ' ὀλίγον· ἀλλὰ παρήλθαν δύο ἡμέραι καὶ δὲν ἐφάνη. Δὲν ἐπανῆλθε, καὶ οὔτε τὸν ἐπαυεῖδα ποτὲ πλέον ἔκτοτε.

Ἐδῶ ἡ Ἰουλίττα ἐτελείωσε τὴν διήγησιν τῆς καὶ ἔμεινε ἀπηυδαμένη ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς λύπης.

— Τότε λοιπόν, δυστυχῆς νέα, τὴν εἶπα, τότε σ' ἐγνώρισα. Ἐκατοίκου εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην οἰκίαν, ἐν Φλωρεντίᾳ. Εἶχε γίνεαι λόγος περὶ τῆς πτώσεώς σου ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ τοῦτο μὲ εἶχε βάλει εἰς περιέργειαν. Μὲ εἶπαν λοιπὸν ὅτι ἦσο νέα καὶ ἀξία πολλῆς συμπαθείας· ὅτι ὁ Λεώνης σὲ μετεχειρίζετο κακίστα, ἕως οὗ σὲ ἐγκατέλειψεν ἡμιθανῆ ἐντὸς τῆς πενίας. Ἦθελον νὰ σὲ ἰδῶ ὅταν ἐπλησίασα εἰς τὴν κλίνην σου κατείχου ἀπὸ τὴν φρενίτιδα τοῦ πυρετοῦ. ὦ! Ἰουλίττα, πόσον ὠραία ἦσο μὲ τοὺς ὤμους γυμνοὺς, τὴν κόμην διεσκορπισμένην, τὰ χεῖλη καί ὀμοια ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς νόσου, καὶ τὸ πρόσωπον ζωηρότερον ἐκ τοῦ ἀγῶνος εἰς δὲν διετέλεις πάσχουσα. Πόσον ὠραία μ' ἐφάνη καὶ ἔπειτα, ὅταν, καταβεβλημένη ἀπὸ

τὸν κόπον, ἔπεσε πάλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου σου, ὡχρὰ καὶ προσκλινῆς ὡς λευκὸν ῥόδον φυλλορροῦν ὑπὸ τὸ θάλασπον τοῦ ἡλίου! Δὲν ἐδυνάμην ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ σιμά σου. Συνέλαβον πρὸς σὲ μίαν συμπάθειαν ἀκαταμάχητον, ὅποιαν οὐδέποτε εἶχα αἰσθάνθῃ ἐπὶ ζωῆς μου. Ἐκάλεσα τοὺς διασημοτέρους τῶν ἰατρῶν τῆς πόλεως, σ' ἐχορήγησα πᾶν βοήθημα τοῦ ὁποῖου ἔστερεῖσο. Ταλαίπωρος ἐγκαταλειμμένη κόρη! ἐπέρασον νύκτας πλησίον σου, εἶδα τὴν ἀπόγνωσίν σου, κατενόησα ἐκείνῳ σου τὰν ἔρωτα. Ἐγὼ ποτὲ ἕως τότε δὲν εἶχα ἀγαπήσει· κἀμμία γυνὴ δὲν μ' ἐφάνετο ἰκανὴ ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὸ πάθος τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη ὅτι θὰ συνηλάμβανα πρὸς αὐτήν. Ἐζήτησαν μίαν ψυχὴν διάπυρον ὡς τὴν ἰδικήν μου. Ἐδυσπίστου περὶ ὧλων, καὶ ὁσάκις ἔκαμνα δοκιμὴν ἐκαταλάμβανα ὅτι εἶχα δίκαιον. Ἡ ἰδική σου ψυχὴ μ' ἐφάνη ὡς ἡ μόνη δυναμένη νὰ μ' ἐνοήσῃ. Γυνὴ ἰκανὴ ν' ἀγαπήσῃ, καὶ νὰ ὑπομείνῃ ὅσα σύ, τοῦτο ἦτο ἡ πραγματοποιήσις ὧλων τῶν ὀνείρων μου. Ἐπεθύμου, ἂν καὶ δὲν τὸ ἤλιπα πολὺ, ν' ἀποκτήσω τὴν φιλίαν σου. Ἡ πεποιθήσις τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ὅτι θὰ σὲ ἠγάπων εἰλικρινῶς καὶ γενναίως, αὐτὴ μὲ ἐνέπνευσε τὴν οἴησιν τοῦ νὰ φρονῶ, ὅτι ἴσως ἐγὼ θὰ σ' ἐγίνονην περήγορος, ἂν ἀνελάμβανα τοῦτο. Πᾶν ὅ,τι ἔλεγες παραλαλοῦσα σὲ καθίστα εἰς ἐμὲ γνωστήν, ὅσον καὶ ἀφοῦ συνοικεῖσθαι. Ὅτι ἦσο γυνὴ ἐξόχου φύσεως τὸ εἶδα ἐκ τῶν δεήσεών σου πρὸς τὸν Θεόν, τὰς ἀπῆλυτους μὲ φωνὴν ἥτις ἠκούετο δυνατὰ, καὶ μὲ φθόγγους τῶν ὁποίων ὁ σπαραξικάρδιος εὐσέβεια εἶνε ἀνέκφραστος. Ἐζήτηεις συγγνώμην ὑπὲρ τοῦ Λεώνη, πάντοτε συγγνώμην καὶ ἀφεισιν, οὐδέποτε τιμωρίαν καὶ ἐκδίκησιν! Ἐπεκαλεῖσο τὰς ψυχὰς τῶν γονέων σου, καὶ πνευστιῶσα τοὺς διηγεῖσο ἀντὶ ποίων δεινῶν ἐξηγόρασε τὴν φυγὴν σου ἐκείνην καὶ τὴν ὀδύνην τὴν ὅποιαν τοὺς ἐπροξένησε. Ἐνίοτε μ' ἐξελάμβανε ὡς τὸν Λεώνην καὶ μὲ ἀπηύθυνες κεραυνοῦς ὀνειδισμῶν· ἄλλοτε πάλιν ἐνόμιζες ὅτι εὕρισκεσο εἰς τὴν Ἐλβετίαν, καὶ μ' ἐνηγκαλιζέσο περιπαθῶς. Τοῦτο ἦτο πρὸς ἐμὲ μαρτύριον, ἐπειδὴ εὐκόλως ἐδυνάμην τότε νὰ καταχρασθῶ τὴν παραφροσύνην σου· ἀλλὰ θὰ ἐπροτίμων τὸν θάνατόν μου, παρὰ τὸ νὰ ὑποπέσω εἰς τοιαύτην κακοῦθειαν· καὶ ἡ πονηρία τοῦ λόρδου Ἐδουάρδου, περὶ τῆς ὁποίας συχὰ μὲ ἀνέφερες, μ' ἐφάνετο ὡς ἡ ἀτιμωτάτη τῶν αἰσχροτήτων ἐνὸς ἀνδρός. Τέλος, νῆτύχησα νὰ σώσω τὴν ζωὴν καὶ τὸ λογικόν σου, πτωχὴ Ἰουλίττα μου· ἔκτοτε δὲ πολὺ ὑπέφερα καὶ πολὺ νῆδαιμόνησα διὰ σοῦ. Ἰσως εἶμαι τρελός, ὅτι δὲν ἀρκοῦμαι εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὴν καθημερινὴν συναναστροφήν μιᾶς γυναικὸς ὅποια σὺ εἶσαι, ἀλλ' ὁ ἔρωσ μου εἶναι ἀκόρεστος. Ἦθελον νὰ μὲ ἠγάπας καθὼς ἠγάπησες τὸν Λεώνην, καὶ εἰς ἐμὲ ἡ τρελὴ αὐτὴ φιλοδοξία κατήνησεν ἀληθινὴν βέλανος. Βεβαίως, δὲν ἔχω τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς σαγηνευτικούς τρόπους ἐκείνου, ἐγὼ

ὅμως σὲ ἀγαπῶ. Ἐγὼ δὲν σὲ ἠπάτησα, οὔτε ποτὲ θὰ σὲ ἀπατήσω. Ὁρῶναι ἢ καρδία σου ἢ καταπεπονημένη νὰ ἐπαναπαυθῆ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου, ὥστε ἐντελῶς πλέον νὰ γαληνιάσῃ, Ἰουλίττα. Ἰουλίττα! πότε θὰ μὲ ἀγαπήσῃς καθὼς εἰξεύρεις νὰ ἀγαπᾷς;

— Τώρα καὶ πάντοτε, μὲ ἀπεκρίθη· μ' ἔσωσες, μὲ ἰατρεύσες καὶ μὲ ἀγαπᾷς, τὸ βλέπω. Βλέπω κάλλιστα ὅτι ἤμην μωρὰ, ἀγαπῶσα ἓνα ἄνθρωπον ὡσὰν ἐκεῖνον. Τὰ ὅσα σὲ διηγῆθην ἐπανάφεραν ὑπὸ τὰς ὄψεις μου ὄνειδη τὰ ὅποια σχεδὸν εἶχα λησμονήσῃ. Τώρα πλέον αἰσθάνομαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φοίχη πρὸς τὸ παρελθόν, καὶ πλέον δὲν θέλω νὰ ἐπανεέλθω εἰς ἐκεῖνο. Ἐκαμες καλὰ ὅτι μὲ ἄφισες νὰ τὰ διηγηθῶ ἐκεῖνα ὅλα· τώρα εἶμαι ἡσυχυς, καὶ καλῶς αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἰμπορῶ πλέον ν' ἀγαπῶ τὰς ἀναμνήσεις του. Σὺ εἶσαι φίλος μου, ἀληθῶς· εἶσαι ὁ σωτὴρ μου, ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ ἐρσοτής.

— Πρόσθεσ καὶ ὁ σύζυγός σου, Ἰουλίττα, σὲ καθικετεύω.

— Ὁ σύζυγός μου, ἂν θέλῃς, εἶπε λαβούσα τὴν χεῖρά μου· δάκρυα δὲ ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

ΚΓ'

Τὴν ἐπιούσαν ἐξύπνησα τόσον περιχαρῆς, ὥστε ἀπέβαλα τὴν ιδεάν τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ τῆς Βενετίας. Ἐκαμνε λαμπρὸν καιρὸν, ὁ ἥλιος ἦτο γλυκὺς ὡς ἐν ὄρῳ ἔκρος. Τὰ παρόχθια ἔβριθον κομψῶν γυναικῶν, ἐξεληουσῶν ὅπως διασκεδάσωσι μὲ τὰς μωκίας τῶν προσωπιδοφόρων οἷτινες, κοιτώμενοι ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη τῶν γεφυρῶν, ἐπειράζαν τοὺς διαβάτας, καὶ εἰς πᾶσαν γυναικῆ δυσειδῆ εἶτε εὐειδῆ ἀπέτειναν ὑπκινιγμούς, ποῦ μὲν αὐθάδεις, ποῦ δὲ κολακευτικοὺς. Ἦτο ἡ τελευταία τῆς ἀπόκρου, ἡμέρα ἐπέτειος θλιβερᾶς ἀναμνήσεως πρὸς τὴν Ἰουλίτταν· διὸ ἐπιθυμῶν νὰ περισπᾶσω τὸν νοῦν τῆς, ἐπρότεινα εἰς αὐτὴν νὰ ἐξέλθωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ συγκατένευσε.

Τὴν ἐβλεπα ὑπερηφάνως εἰς τὸ πλευρὸν μου, βαδίζουσαν μετ' ἐμοῦ. Εἰς τὴν Βενετιαν σπανίως δίδουν οἱ ἄνδρες τὸν βραχίονα εἰς τὰς γυναῖκας· μόνον τὰς ὑποστηρίζουν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ὅταν ἀναβαίνουν ἢ κατβαίνουν τὰς μαρμαρίνας κλίμακας τῶν γεφυρῶν, αἵτινες παρουσιάζονται εἰς πᾶν βῆμα πρὸς διαβάσιν ὕδατος. Τόσην χάριν εἶχεν ἡ Ἰουλίττα εἰς ὅλας τῆς τὰς κινήσεις καὶ τόσον εὐζῶνος ἦτο, ὥστε παιδικὴ χαρὰ μὲ κατελάμβανεν αἰσθάνομενον αὐτὴν μόλις νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς χειρὸς μου πρὸς ἀνάβασιν τῶν βαθμίδων πάσης γεφύρας. Ὀλον τὰ βλέμματα προσηλοῦντο εἰς αὐτὴν, αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ οὐδέποτε βλέπουσαι εὐχαρίστως τὸ κάλλος ἄλλης γυναικός, παρετήρουν ἐκ περιεργείας τοῦλάχιστον τὴν χάριν τῆς περιβολῆς καὶ τοῦ βαδίσματός τῆς, ὡς ὄντως ἀξιολογίμωτον. Ἀκόμη μὲ φαίνεται ὡς νὰ βλέπω τὴν στολὴν καὶ τὸ σχῆμα

τῆς Ἰουλίττης. Ἐφόρει ἐσθῆτα ἀπὸ βελούδου ἰόχρουον, βόκν περὶ τὸν λαιμὸν τῆς, καὶ εἰς τὰς χεῖρας μικρὸν θαλπιχειρίον ἐκ λευκοῦκτιδος. Λευκὸν καπελλίνον ἀπὸ ἀτλάζιον περιέβραλλε τὸ πρόσωπόν τῆς, τὸ πάντοτε μὲν ὠχρὸν, ἀλλὰ καὶ περικαλλῆς τόσον, ὥστε, καὶ μετ' ὅλα τὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ ἔτη τῶν κόπων καὶ τῶν θανασίμων θλίψεων τὰς ὁποίας ὑπέμεινε, εἰς ὅλους ἐφαίνετο ὡς δεκακοτῶ ἑτῶν τὸ πολὺ. Εἰς τοὺς πόδας ἐφόρει περικνημίδας μεταξωτάς, καὶ αὐτάς ἰοχρόους, λεπτοτάτας δέ, ὥστε διεφαίνετο ἡ ἐπίδερμίς τῆς, λευκὴ καὶ ὡς ὁ ἀλάβραστος ἀστίλινος. Ὅταν προσέβαινε καὶ πλέον δὲν ἐβλεπαν τὸ πρόσωπόν τῆς, ἠκολούθουν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοὺς μικροὺς τῆς πόδας, πλεονέκτημα τοῦτο εἰς τὰς Ἰταλίδας σπάνιον. Κατηφραϊνόμεν ἡ βλέπων αὐτὴν οὕτω θαυμαζομένην, τῇ τὸ ἔλεγα, αὐτὴ δ' ἐστρέφετο καὶ ἐμεδίκα πρὸς ἐμὲ γλυκύτατον μειδιάμα ἀγάπης. Ἦμην εὐδαίμων.

Εἰς τὴν διώρυγα τὴν καλουμένην τῆς Ἰουδέκκας ἐπροχώρει μεγάλη τις ἄκατος σημαϊστολόιστος, πλήρης προσωπιδοφόρων καὶ μουσικῶν. Ἐπρότεινα εἰς τὴν Ἰουλίτταν νὰ ἐμβῶμεν εἰς μίαν γόνδολαν καὶ νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὸ σκάφος ἐκεῖνο, ὅπως ἴδωμεν τὰς ποικίλας ἐνδυμασίας τῶν ἐν αὐτῷ. Συνήνεσε· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἐμιμήθησαν ἡμᾶς, καὶ πάραυτα ἐτύχασεν μεταξύ σωρείας γονδολῶν καὶ λέμβων παρακολουθουσῶν καθὼς ἡμεῖς τὸ σκάφος τὸ σημαϊστολόιστον.

Ἦκούσαμεν τοὺς γονδολερέτας νὰ λέγουν, ὅτι ὁ θίασος τῶν προσωπιδοφόρων τούτων ἐσύγκειτο ἐκ τῶν πλουσιωτάτων καὶ κομψοτάτων νέων τῆς Βενετίας· καὶ ὄντως δὲ ἦσαν ὅλοι χαριέστατα καὶ πολυτελέστατα ἐνδυμένοι, τὸ δὲ σκάφος τῶν ἦτο διακοσμημένον μὲ πέπλους ἐκ μετὰξῆς καὶ μὲ δάπεδα ἐκ τῶν ὠραισιωτάτων τῆς Τουρκίας, καὶ εἰς τὰ ἰστία του ἔπρεπεν ἐπισείοντας ἀπὸ γάζαν ἀργυροῦφαντον. Αἱ στολαὶ τῶν ἦσαν ὁποῖαι τῶν ἀρχαίων Βενετῶν, ἅς ὁ ζωγράφος Παῦλος ὁ Βερωνάτος παρέστησε κατ' ἀναχρονισμόν ἐπιτυχῆ εἰς πολλὰς τῶν ἀγιογραφῶν του, μία τῶν ὁποίων καὶ ἡ περίφημος ἐκείνη τοῦ Γάμου ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, δωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΔ', καὶ σωζομένη εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ πρὸ πάντων μοῦ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἐσπράζοντος σκάφους ἀνὴρ τις περιβεβλημένος μακρὰν ἐσθῆτα ἐχούσαν ἐπικεντημένα ἀραβουργήματα ταχυροσὰ καὶ ἀργυρᾶ πλατύτατα. Ἰσχυρὸ ὄρθιον καὶ ἔπαιζε κιθάραν· τόσον δ' εὐγενῆ εἶχε τὴν στάσιν, καὶ τόσον εὐρυθμον ἦτο τὸ ἀνάστημά του, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἐπίτηδες πλασμένος διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα ἐνδύματα. Τὸν ἔδειξα εἰς τὴν Ἰουλίτταν, αὐτὴ δὲ στρέψασα μηχανικῶς τὰ ὄμματα πρὸς ἐκεῖνον, τὸν εἶδε μόλις, καὶ ὡς προσέχουσα εἰς ἄλλο τι, μὲ ἀπεκρίθη·

— Ναί, ναί, ἐξάσιος!

Ἦκουλουθοῦμεν πάντοτε, καὶ ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀκατιῶν, προσεκο-

λήθημεν εἰς τὸ σημαϊστολόιστον σκάφος, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ὅπου αὐτὸς εὐρίσκετο. Κ' ἐγὼ δὲ μὲ τὴν Ἰουλίτταν ἰστάμεθα ὡσαύτως ὄρθιοι· καὶ ἐστηριζόμεθα εἰς τὸ στέγασμα τῆς γονδόλης, ὅπως μὴ πέσωμεν ἐκ τῶν συνεχῶν συγκρούσεων τοῦ σκάφους μας μὲ τὰ ἄλλα τὰ περὶ αὐτό. Αἶφνης, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κύπτει πρὸς τὴν Ἰουλίτταν, ὡς ζητῶν νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, δίδει τὴν κιθάραν εἰς τὸν πλησίον του, ἀποσπᾷ τὸ μῦρόν του προσωπεῖον καὶ πάλιν στρέφεται πρὸς ἡμᾶς. Εἶδα τὴν μορφήν του, ὠραίαν ἀληθῶς καὶ ὅσον δίδεται εὐγενῆ. Ἦ Ἰουλίττα δὲν τὸν παρετήρησε. Τότε τὴν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος μὲ φωνὴν κεκρατημένην, αὐτὴ δ' ἐσκήρτησεν ὡς ὑπὸ γαλθβανικοῦ τιναγμοῦ.

— Ἰουλίττα! ἐπανελάθε μὲ φωνὴν δυνατωτέρην.

— Λεῶνι! ἀνέκραξεν αὐτὴ ὡς οἰστρηλατηθεῖσα.

Ἀκόμη μὲ φαίνεται ὡς ὄνειρον. Ἐθαμβώθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου· νομίζω ὅτι ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον δὲν ἐβλεπα. Ἦ Ἰουλίττα ἐξώρμησε στερεῶς ποδὶ. Αἶφνης τὴν εἶδα μεταστᾶσαν ὡς διὰ μαγείας εἰς τὸ σημαϊστολόιστον σκάφος καὶ εἰς τοῦ Λεῶνι τὰς ἀγκάλας, ἀκορέζως αὐτὸν ἀσπάζομένην καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀντασπάζομένην. Τὸ αἷμά μου ἀνέβη ὅλον εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ἐβόμβησεν εἰς τὰ ὠτά μου, μοῦ ἐσκέπασε τοὺς ὀφθαλμούς ὡς πυκνὸς πέπλος. Ἄγνοῶ τί μετὰ τούτου σενέβη. Ὅτε συνῆλθα εἰς τὸν ἐκυτόν μου, ἀνέβηκα τὴν κλίμακκα τοῦ ξενοδοχείου μου.

Ἦμην τώρα μόνος· ἡ Ἰουλίττα ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Λεῶνι. Μὲ ἤλθε λύσσα· ὄλας ὄρας τρεῖς ἐφαινόμην ὡς κατεχόμενος ὑπὸ ἐπιληψίας. Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἔλαβα ἐπιστολὴν τῆς Ἰουλίττης· ἔλεγε τὰ ἑξῆς.

Ἦμαρτον, Βυσταμέντι, ἦμαρτον· σὲ ἀγαπῶ, σὲ σέβομαι, γονυπετῆς σὲ εὐλογῶ διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὰς εὐεργεσίας σου. Μὴ με μίσσησ· γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀνῆκα εἰς ἐμαυτὴν, ὅτι χεῖρ ἀόρατος μὲ κυβερνᾷ καὶ ἀκουσίως μὲ ῥίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ φίλε μου, συγχώρει με, μὴδὲ θελήσῃς νὰ ἐκδικηθῆς! τὸν ἀγαπῶ· χωρὶς αὐτὸν δὲν εἰμπορῶ νὰ ζῆσω. Δὲν εἰμπορῶ νὰ μάθω ὅτι ὑπάρχει καὶ νὰ μὴ τὸν ἐπιθυμῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸν ἴδω νὰ περᾷ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκολουθῆσω. Εἶμαι, ἡ γυναῖκά του· εἶναι, καθὼς βλέπεις, ὁ δεσπότης καὶ κύριός μου. Τῶν ἀδυνάτων νὰ διαλάβω τὸ πάθος καὶ τὴν ἐξουσίαν του. Εἶδες ἂν ἐδυνήθην ν' ἀνισταθῶ εἰς τὴν πρόσκλησίν του. Ἦτο ὡς μία δύναμις ἐλαττικῆ, ὡς ἓνας μαγνήτης, ὅστις μὲ ἀφῆρπασε καὶ μετέωρον μ' ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του· καὶ τοῦτο ἐνῶ εὐρισκόμην πλησίον σου, ἐνῶ εἶχα τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς χειρὸς σου. Διατί δὲν μ' ἐκράτησες; δὲν κατίγυσε; ἡ χεῖρ σου ἠνοήθη, καὶ οὐδὲ τὸ στόμα σου κατώρρωσε νὰ μὲ κράτῃ· βλέπεις ὅτι εἶναι τὴ μηδολίως ἐξαρτώμενον ἀπὸ ἡμᾶς· εἶναι μία θέλησις μυστικῆ, μία μαγικὴ δύναμις, ἣτις διατάττει καὶ ἐνεργεῖ τὰ παράδοξα αὐτὰ πράγματα. Ἀδύνατον νὰ συντρίψω τὴν ἄλυσιν ἣτις μὲ συνδέει μετὰ τοῦ Λεῶνι· εἶναι ἡ σιδηρᾶ σφαῖρα ἣτις συγκρατεῖ ἀνὰ δύο τοὺς εἰς τὰ κάτεργα καταδικασμένους· αὐτὴν ὅμως συνεσθῆκωσεν χεῖρ Θεοῦ.

Ἀλατὲ μοῦ φίλτατε, μὴ με καταρασθῆς! Εἶμαι εἰς τοὺς πόδας σου. Σὲ καθικετεύω, ἄφες νὰ ὑπάρχω εὐδαίμων. Ἄν ἤξευρες πόσον μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη, μὲ πόσην χαρὰν μ' ἐδέχθη! μὲ πόσιους λόγους καὶ περιποιήσεις, μὲ ποῖα δάκρυα! . . . Εἶμαι ὡς ἐν μέθῃ, νομίζω ὅτι τὰ βλέπω εἰς ὄνειρον. Ὁρῶ νὰ λησμονήσω ἐκεῖνο τὸ πρὸς ἐμὲ ἔγκλημά του, ἦτο φρενοβλαβές. Ἄφου μ' ἐγκατέλιπε, μετέβη εἰς τὴν Νεάπολιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν παραφροσύνης, ὥστε τὸν ἔκλεισαν εἰς φρενοκομεῖον. Ἄγνοῶ διὰ τίνας θαύματος ἐξῆλθεν ἀπ' ἐκεῖ ἰατρευμένος, καθὼς ἄγνοῶ καὶ διὰ τίνας καινουργίας τῆς τύχης εὐρίσκειται σήμερον εἰς τοῦ ὄθλου τοῦ αὐτον. Ἄλλ' εἶναι εὐραιότερος, λαμπρότερος παρὰ ποτὲ. Ἄφες με,

ἀφες νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἔστω καὶ ἂν μίαν μόνην ἡμέραν ἀπολαύσῃ τῆς εὐδαιμονίας, καὶ αὐριοῦ ἀποθάνω. Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὲ συγχωρήσῃς ὅτι τὸν ἀγαπῶ τόσο ἐμμανῶς, σὺ ὅστις μὲ ἀγαπᾷς ἐνθ' εἶμαι τόσο ἀνάξια σου;

— Ἡμαρτον, ἡμαρτον, εἶμαι ἀπονενοημένη, οὐτε τί σὲ λέγω γινώσκω, οὐτε τί σὲ ζητῶ. Ὡ! ὅταν αὐτὸς πάλιν μ' ἐγκαταλείψῃ, δὲν ἀφορῶ εἰς τὸ νὰ μὲ συναγάγῃς καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς πλέον σὺ ὄχι! εἶμαι ὑπερφανος, μὴ φοβοῦ. Αἰσθάνομαι ὅτι πλέον δὲν εἶμαι ἀξία σου, ὅτι πλέον δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποστῶ τὸ βλέμμα σου, οὐτε νὰ ἐγγίσσω τὴν χεῖρά σου. Λοιπόν, Ἀλαίε μου, χαίρει! Naί, σὲ γράφω ὅπως σὲ ἀπευθύνω αὐτὸ τὸ χαῖρε, ἐπειδὴ δὲν εἰμπορῶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σέ, χωρὶς νὰ σὲ εἰπῶ, ὅτι ἤδη αἰμοσπάξει διὰ τοῦτο ἡ καρδία μου, καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συντριβῇ ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν μετάνοιάν της. Μὴ σε μέλη καὶ θὰ λάβῃς ἐκδίκησιν!

Τώρα, ἠτύχασε καὶ συγχώρει· οἰκτιρεῖ με, θεοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ· γίνωσκε ὅτι δὲν εἶμαι μία τετυφλωμένη ἀνώμων, παραγνωρίζουσα τὸν χαρακτήρα σου καὶ τὰ πρὸς σὲ χρέη της, ἀλλ' εἶμαι μία ἀθλία, ἐλαυνομένη ἀπὸ τὴν κακίην μου μοῖραν καὶ μὴ δυναμένη νὰ σταθῶ.

Στηριζομαι πρὸς σέ, καὶ μυριακίς σὲ λέγω γαῖρε, μυρία σὲ κατευθύνω φιλήματα, μυρίας εὐλογίας. Ἀλλ' ἢ θύελλα μὲ καταποντίζει καὶ μὲ ἀπάγει. Φερομένη κατὰ τῶν σκοπέλων ὅπου μέλλει νὰ μὲ συντρίψῃ, θὰ προσφέρω τὸ ὄνομά σου ἐπανειλημμένως, καὶ θὰ σ' ἐπικαλοῦμαι ὡς ἄγγελον συγγνώμης καὶ ἀφέσεως, μεσίτην μεταξὺ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου καὶ ἐμοῦ.

Ἰουλίττα.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μὲ ἠρέθισε μέχρι λύσεως ἐκ νέου· ἔπειτα ἐνέπεσα εἰς ἀθυμίαν ἤρχησα καὶ ἔκλαια μὲ λυγμούς ὡς μωρὸν παιδίον ὥρας πολλάς, ἕως οὐ δαμασθεῖς ὑπὸ τοῦ κόπου ἀπεκοιμήθην ἐπὶ τῆς καθέδρας μου, μόνος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ἐκείνης αἰθούσης, ὅπου τὴν προλαβοῦσα νύκτα ἡ Ἰουλίττα μὲ εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν της.

Ἐξύπνησα ἡσυχος, ἤναψα τὴν ἐστίαν, καὶ ἤρχησα νὰ περιπατῶ εἰς τὴν αἰθούσαν μὲ βῆμα βραδύ καὶ μεμετρημένον, ἕως ὅτου ἐξήμερωσε.

Τότε ἐκάθησα πάλιν καὶ ἀπεκοιμήθην· εἶχα λάβει τὴν ἀπόφασίν μου· τώρα ἤμην ἡσυχος. Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ἐξῆλθα, ἔλαβον πανταχόθεν πληροφορίας, καὶ ἔμαθα λεπτομερείας τινὰς τῶν ὁποίων εἶχα χρεῖαν. Ὁ κόσμος ἠγνόει διὰ τίνων μέσων ὁ Λεώνης ἐπλούτησεν ἐκ νέου· τὸν ἤξευραν μόνον ὡς πλούσιον, ἄσωτον, ἐκλελυμένον· ὅλοι οἱ τοῦ συρμοῦ ἐσύχναζαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπιθήκιζαν τὴν στολὴν του καὶ συμετεῖχον τοῦ ἀπολαυστικοῦ βίου του. Ὁ μαρκήσιος... τὸν συνώδευε παντοῦ καὶ συνεμερίζετο τὸν ὄλβον του· ἦσαν καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ περιβοήτου τινὸς ἐταίρας, καὶ κατὰ παράδοξον ἢ μᾶλλον ἀνήκουστον ἰδιοτροπίαν, ἡ γυνὴ αὕτη ἀπέκρουε τὰς προτάσεις των. Τόσον ἐξεκέντησε τὸ πάθος τοῦ Λεώνη ἡ ἀντίστασις της, ὥστε εἶχε προβῆ εἰς παραβόλους πρὸς αὐτὴν ὑποσχέσεις, καὶ δὲν ἔμεινε τρέλα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν παρεσύρθη ὑπ' αὐτῆς.

Ἰπάγω καὶ τὴν εὐρίσκω· μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατώρθωσα νὰ τὴν ἰδῶ· μ' ἐδέχθη τέλος ὑψηλόφρων τὸ ἦθος, ἐρωτῶσά με τί ἤθελα, μὲ τόνον ὁποῖον λαμβάνομεν ὅταν ἐπειγόμεθα ν' ἀποσκεδάσωμεν φορτικὸν τὴ ὑποκείμενον.

— Μίαν χάριν ἤλθα νὰ σὰς ζητήσω, τὴν εἶπα. Ἐχετε μίτος πρὸς τὸν Λεώνην;

— Naί, μὲ ἀπεκρίθη· θανάσιμα τὸν μισῶ.

— Ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω διατί;

εἰς τὸ Φρίουλον, κόρην χρηστοτάτων ἡθῶν καὶ εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅσιαν. Ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Τὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐδάγκανα, ἂν τὴν εἶχα, καὶ θὰ τὴν ἔτρωγα θηριωδῶς.

— Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, θέλετε νὰ μὲ συντρέξετε εἰς ἓνα σκληρὸν φενακισμόν, τὸν ὁποῖον ἔχω σκοπὸν νὰ τὸν κάμω;

— Βεβαιότατα.

— Ἀγαπάτε νὰ τὸν γράψετε διδουσα τὸν μίαν συνάντησιν;

— Naί, φθάνει ἐγὼ νὰ μὴν εὐρεθῶ εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως.

— Τοῦτο ἐννοεῖται. Ἴδου τὸ σχέδιον τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν θὰ τὸν γράψετε.

Μανθάνω ὅτι εὐρήκες πάλιν τὴν γυναῖκά σου καὶ ὅτι τὴν ἀγαπᾷς. Ἔως γὰρ δὲν σὲ ἤθελα, ἐπειδὴ ἐθεώρουν ὡς εὐκολὸν πολὺ τὴν ἀπόκτισίν σου· σημερινὸς μὲν θὰ μὲ ἤρσεκε νὰ σὲ καταστήσω ἄπιστον· θέλω δὲ καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἰδῶ, ἂν ὁ διάπυρος πόθος τὸν ὁποῖον ἔδειξες πρὸς ἐμὲ ἴκανός πρὸς πᾶσαν θυσίαν, καθὼς καυχᾶσαι. Γνωρίζω ὅτι αὐτὴν τὴν νύκτα θὰ δώσης μίαν συναυλίαν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· θὰ εἶμαι εἰς μίαν γόνδολαν καὶ θὰ σὲ ἀκολουθῶ. Σὲ εἶναι γνωστός ὁ γονδολερέτης μου ὁ Χριστόφανος· ἔσο ἐτοιμος εἰς τὸ σκάφος σου ὥστε, ἅμα ὡς τὸν ἰδῆς, νὰ πηδήσῃς εἰς τὴν γόνδολάν μου. Μίαν ὥραν θὰ σὲ κρατήσω, καὶ οὐποτ' ἀθῆς ἕστερον. Δὲν θέλω δῶρα ἀπὸ σέ· θέλω μόνον αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐρωτός σου. Λοιπὸν ἀπόψε, ἢ οὐδέποτε.

Ἡ καλὴ σου εὐρήκεν ἀστεῖον τὸ γράμματιον, καὶ τὸ ἀντέγραψε γελῶσα.

— Καὶ τί θὰ τὸν κάμετε, ἀφοῦ τὸν βάλετε εἰς τὴν γόνδολαν;

— Θὰ τὸν ἀποθιβάσω εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Λίδου, καὶ θὰ τὸν ἀφίσω νὰ περάσῃ ἐκεῖ μίαν νύκτα ψυχρὰν, καὶ ὅπως οὖν πολύωρον.

— Θέλω νὰ σὰς ἀσπασθῶ ἀντὶ εὐχαριστίας, εἶπεν ἡ ἐταίρα, ἀλλ' ἄς μείνῃ δι' ἄλλοτε. Χαίρετε.

— Τώρα εἶναι χρεῖα, τὴν εἶπα, νὰ διαθέσετε τὸν γονδολερέτην σας ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε· εἶναι νοήμων, ἐχέμυθος καὶ ῥωμαλέος, καθὼς τὸν χρειάζεσθε· κάμετέ τον ὡς θέλετε.

ΚΔ'

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· τὸ ἐπίλοιπον δὲ τῆς ἡμέρας διήλθα ὠρίμως σκεπτόμενος ὅτι ἐπροτιθέμην νὰ κάμω. Ἠλθεν ἡ νύξ· ὁ Χριστόφανος μὲ τὴν γόνδολαν μ' ἐπερίμεναν ὑπὸ τὸ παράθυρον. Ἐνδύθην ὡς γονδολερέτης, τὸ δὲ πλοῖον τοῦ Λεώνη ἐνεφανίσθη αὐτόχρημα φωτοπερίχυτον ἀπὸ χρωματισμένα ποτήρια, λαμπυρίζοντα ὡς πολῦτιμοι λίθοι ποικίλοι ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ἰστιῶν μέχρι τῆς ἄκρας τῶν ἐλαχίστων σχοινίων των, καὶ ἐξ ακοντιζόν πανταχόθεν πυροτεχνήματα, ὁσάκις ἔπαυεν ἡ μουσικὴ πολυηχία. Ἀνέβην εἰς τὴν πρύμνην τῆς γονδολῆς φέρων κώπην ἀναχεῖρας καὶ λάμνων μετὰ τοῦ Χριστόφανου ἕως οὐ προσηγγίσαμεν. Εἶδα τὸν Λεώνην πλησίον τοῦ χεῖλους τοῦ πλοίου φοροῦντα τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν τῆς χθές, ἡ δὲ Ἰουλίττα ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ τῶν μουσικῶν, φοροῦσα καὶ αὐτὴ στολὴν μεγαλοπρεπεστάτην· ἀλλ' ἦτο καταβεβλημένη καὶ σύννοος, καὶ ἐφαίνετο ὡς μικρὸν

νοσ φήρετε τὸν πῖλον καὶ ὕψωσε τὸ φανάρι του μέχρι τοῦ ἰδίου του προσώπου· ἅμα δὲ ὡς τὸν ἀνεγνώρισεν ὁ Λεώνης, ἐπῆδησεν εἰς τὴν γόνδολαν.

Ὁ Χριστόφανος τότε τὸν εἶπεν, ὅτι ἡ κυρά του τὸν ἐπερίμενον εἰς μίαν ἄλλην γόνδολαν πλησίον τοῦ δημοσίου κήπου (giardin publico).

— Καὶ διατί νὰ μὴν ἦναι εἰς αὐτὴν ἐδῶ; ἠρώτησε.

— Νὸν σῶ (δὲν γνωρίζω) ἀπεκρίθη ἀδιαφόρως ὁ γονδολερέτης, καὶ ἐπανέλαβε τὴν κωπηλασίαν.

Τὸν συνεβοήθουν κρατερῶς, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ὑπερέβημεν τὸν δημόσιον κήπον. Ἐπεκράτει ὁμίχλη περὶ ἡμᾶς πυκνή. Πολλάκις ἔκυψεν ὁ Λεώνης καὶ ἠρώτησεν ἂν ἐτι ἀπειχομεν. Ἡ γόνδολα ὠλισθαίνει ταχέως ἐπὶ τοῦ ἠρεμοῦντος τεχνάγους, ἡ δὲ σελήνη, ὠχρὰ καὶ εἰς τὰς ἀναθυμιάσεις ἐμβαπτισμένη, ἐλεύκαινε τὴν ἀτμοσφαιραν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐφώτιζε. Διέβημεν λαθραῖως τὸ θαλάσσιον ὄριον τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπέρβασις εἶνε συνήθως ἀπηγορευμένη διὰ νυκτὸς ἀνευ ἀστυνομικῆς ἀδείας, καὶ δὲν ἐπαύσαμεν κωπηλατοῦντες ἕως οὐ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀμμώδη ὄχθην τοῦ νησιδίου Λίδου, ἀρκετὰ μακρὰν πάσης κατοικίας, μήποτε συνυπαντήσωμεν ζῶσαν ψυχὴν.

— Βρὲ μασκαράδες, ἀνέκραζεν ὁ αἰχμάλωτός μας, ποῦ διάβολο μ' ἐφέρετε; Ποῦ εἶναι ἡ ἀναβάθρα τοῦ δημοσίου κήπου; Ποῦ εἶναι ἡ γόνδολα τῆς κυρᾶς σας; Ἐδῶ βλέπω ἄμμον! Παληάνθρωποι, ἐγάθητε μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην καὶ μὲ ἀποθιβάξετε ὅπου τύχη...

— Ὅχι, αὐθέντη, τὸν λέγω ἰταλιστί· λάβε τὴν καλωσύνην νὰ ἔλθῃς μαζῆ μου δέκα βήματα, καὶ θὰ εὐρῆς ἐκείνην ὁποῦ ζητεῖς.

Μὲ ἠκολούθησε, ὁ δὲ Χριστόφορος ἀπεμακρύνθη πάραυτα μὲ τὴν γόνδολαν, κατὰ τὰς διαταγὰς μου, ἀπελθὼν νὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὴν ἀντίθετον τοῦ νησιδίου ὄχθην.

— Μωρὲ, θὰ σταθῆς, κακοῦργε! ἀνέκραζεν ὁ Λεώνης πρὸς ἐμὲ, ἀφοῦ ἐπεριπατήσαμεν ἐπὶ τῆς παραλίας ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας. Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς ἐδῶ νὰ παγώσω; Ποῦ εἶναι ἡ κυρά σου; ποῦ μὲ ὀδηγεῖς;

— Αὐθέντη, τὸν ἀπεκρίθη στραφεῖς πρὸς αὐτὸν καὶ ἐξάγων ἐνδοθεν τῆς κάπας μου τὰ πράγματα ἅτινα εἶχα συναποφέρει· συγχώρησέ με νὰ σοῦ φέξω.

Ἐξήγαγα δὲ τότε τὸ κλεπτοφάναρὸν μου, τὸ ἦνοιξα, καὶ τὸ ἐκρέμασα εἰς ἓνα τῶν πασσάλων τῆς παραλίας.

— Μὰ, μωρὲ, τί κάμνεις ἐκεῖ; μὲ λέγει· μὲ λωλοῦς ἔχω νὰ κάμω; Περὶ τίνος πρόκειται;

— Πρόκειται, τὸν λέγω ἐξάγων ἐνδοθεν τοῦ μανδύου μου δύο ξίφη, νὰ κτυπηθῆς μαζῆ μου.

— Μαζῆ μὲ σένα, ἀνδράποδον! φύγε νὰ μὴ σὲ ξυλοφορτώσω καθὼς σὲ χρειάζεται.

— Μίαν στιγμὴν, τὸν λέγω λαβὼν αὐτὸν εὐσώστως ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου, τόσο

ὄστε ἦλθε κάπως εἰς ἀμυχανίαν· δὲν εἶμαι καθὼς νομίζεις, ἀλλ' εὐπατρίδης καθὼς καὶ σύ· περιπλέον δὲ εἶμαι ἀνθρώπος τίμιος, ἐνῶ σὺ εἶσαι ἓνας φαυλόβιος. Ὡστε σὲ περιποιοῦ τιμὴν, πολλὴν μάλιστα, μνημομαχῶν μετὰ σοῦ.

Μ' ἐφάνη ὅτι ὁ ἀντίπαλός μου ἔτρεμε καὶ ἐζήτηε νὰ φύγη, διὸ τὸν ἐσφιγξα ἔτι πλέον.

— Μὰ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή, τί θέλεις; ἀνέκραξε, ποῖος εἶσαι σὺ; δὲν σὲ γνωρίζω. Διατί μ' ἔφερες ἐδῶ; Νὰ μὲ θανατώσης ἔχεις σκοπὸν; Χρήματα δὲν κρατῶ ἐπάνω μου. Κλέπτῃς εἶσαι; τί εἶσαι;

— Ὅχι, τὸν λέγω κλέπτῃς καὶ δολοφόνος ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος πλὴν σοῦ· τὸ γνωρίζεις πολὺ καλά.

— Ἐχθρός μου λοιπὸν εἶσαι;

— Ναί, εἶμαι ἐχθρός σου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι;

— Αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ εἰς σέ· θὰ τὸ μάθῃς ἂν μὲ σκοτώσης.

— Καὶ ἂν δὲν θέλω νὰ σὲ σκοτώσω; ἔκραξεν ἀναστῆλων τοὺς ὤμους καὶ προσπαθῶν νὰ ὑποκριθῇ ἀφοβίαν.

— Τότε θ' ἀφίσης ἐγὼ νὰ σὲ σκοτώσω, τὸν ἀπεκρίθη, διότι σὲ ὀμνύω ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας ὀφείλει ἀπόψε νὰ μείνη ἐδῶ.

— Μὰ λοιπὸν εἶσαι ἓνας κακοῦργος! ἀνέκραξε καταβάλλων πᾶσαν δύναμιν ὅπως ἀποσπασθῇ. Βοήθειαν! αἶ! βοήθειαν!

— Ἀνωφελὲς εἶναι τοῦτο, τὸν λέγω· ὁ βόχθος τῆς θαλάσσης σκεπάζει τὴν φωνήν σου, καὶ εὐρίσκειαι μακρὰν πάσῃς ἀνθρώπου, καὶ βοηθείας. Μένε ἡσυχος, ἢ σὲ στραγγαλίζῃ μὴ με παροργίζῃς· ἐπωφελήσου τὴν μόνην ὀδὸν σωτηρίας, ἦν σὲ ἀφίνω ἀνοικτήν. Θέλω νὰ σὲ θανατώσω, ὅχι νὰ σὲ δολοφονήσω. Παίρνεις ἀπὸ λόγον; Πιάσε νὰ κτυπηθῇς μαζῇ μου, καὶ μὴ με ἀναγκάσης νὰ ἐπωφεληθῶ τὸ πλεονέκτημα τῆς βώμης, καθ' ὃ σοῦ ὑπερέχω· βλέπεις ὅτι εἰς τὰς χεῖρας εἶμαι δυνατώτερός σου.

Καὶ τοῦτο λέγων τὸν ἔσεια ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὸν ἐβίαζα νὰ λυγίζῃ ὡς κάλαμος, καίτοι ὄλη αὐτοῦ ἡ κεφαλὴ ὑπερεῖχε τοῦ ἀναστήματός μου. Ἐνόησε λοιπὸν ὅτι δὲν ἐπαίζα, καὶ τότε ἐπειράθη νὰ μὲ μεταπεισῇ.

— Ἀλλά, κύριε, μὲ λέγει, ἐκτός ἂν ἦσαι τρελός, θὰ ἔχῃς βέβαια κάποιον λόγον διὰ νὰ κτυπηθῇς μαζῇ μου. Δὲν μὲ λέγεις τί σ' ἔκαμα;

— Δὲν μ' εὐαρεστεῖ νὰ σὲ τὸ εἰπῶ, ἀπεκρίθη· εἶσαι δὲ ἓνας ἀνάνδρος, ἀφοῦ μ' ἐρωτᾷς τίς ἡ αἰτία τῆς ἐκδικήσεώς μου, ἐνῶ σὺ μᾶλλον ὄφειλες νὰ ζητήσης ἀπ' ἐμὲ ἱκανοποιήσιν.

— Ἐγὼ ἀπὸ σέ! καὶ διατί; Ἐγὼ ποτὲ δὲν σὲ εἶδα· τὸ πῶς ἐκεῖνο ἐκεῖ δὲν εἶναι ἀρκετὸν ὅπως διακρίνω καλὰ τὴν μορφήν σου, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν φωνήν σου ἀκούω πρῶτην φοράν.

— Δειλέ! δὲν αἰσθάνεσαι τὴν φιλοτιμίαν τοῦ νὰ ἐκδικηθῇς ἓνα ἀνθρώπον ὅστις σὲ ἐνέπαιξε, ὅστις ἐνήργησε νὰ σὲ ὑποσχέθῃ συνάντησιν ὅπως σὲ φενακίσῃ, καὶ ὅστις σ' ἔφερον ἐδῶ ἀκουσίως σου ὅπως σὲ ζητήσῃ εἰς αὐτὸν; Μὲ εἶπαν ὅτι εἶσαι γεν-

ναῖος, πρέπει λοιπὸν καὶ νὰ σὲ ῥάπισω, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ θάρρος σου.

— Εἶσαι ἓνας αὐθάδης, εἶπε σπαίρων ὑπὸ τὰς χεῖράς μου.

— Ἐξαίρετα· τώρα ναί· κύριε, σὲ ζητῶ λόγον δι' αὐτὴν σου τὴν λέξιν, καὶ ἰδοὺ κ' ἐγὼ εἰς τὴν στιγμὴν θέλω νὰ σὲ δώσω λόγον δι' αὐτόμου τὸ ῥάπισμα.

Καὶ συγχρόνως ἐκτύπησα ἐλαφρὰ τὴν παρειάν του. Ἐβλεπε τότε ὠρυγμὸν λύσσης καὶ τρόμου ὁμοῦ.

— Τίποτε μὴ φοβοῦ, τὸν εἶπα κρατῶν αὐτὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ δίδων διὰ τῆς ἄλλης ἐν ἕξιν· ὑπερασπίσου. Ἐεύρω ὅτι εἶσαι ὁ πρῶτος διαξιφιστὴς τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ ἐγὼ ἀπέχω τοῦ νὰ ἦμαι τῆς δυνάμεώς σου· ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς καὶ ὅτι ἐγὼ διατελῶ ἀτάραχος, ἐνῶ σὺ κατέχεσαι ἀπὸ φόβον αὐτὴν τὴν στιγμὴν, καὶ τοῦτο ἐξισώνει τὰς δυνάμεις.

Χωρὶς δὲ νὰ τὸν δώσω καιρὸν ν' ἀποκριθῇ, τὸν προσέβλαλα κρατερῶς. Ὁ ἐλεεινός, ἔρριψε χαμαὶ τὸ σπαθί του καὶ ἐτρέπη εἰς φυγὴν. Τὸν κυνηγῶ, τὸν καταφθάνω, τὸν συλλαμβάνω καὶ τὸν σείω βιαίως. Ἐναγκάσθην νὰ τὸν ἀπειλήσω, ὅτι θὰ τὸν ἔσυρα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ θὰ τὸν ἔπνιγα, ἂν δὲν ὑπερησπίζετο. Ὅταν εἶδεν ὅτι τὸν ἦτο ἀδύνατον νὰ φύγη, ἔλαθε τὸ ξίφος καὶ ἀνέκτησε τὸ ἀπεγνωσμένον ἐκεῖνο θάρρος, τὸ ὅποῖον δίδει καὶ εἰς τοὺς δειλαιοτάτους τῶν ἀνθρώπων ἢ φιλοζῶτα καὶ ὀναπόδραστος κίνδυνος. Ἀλλ' εἶτε διότι ἡ ἀσθενὴς αἰγλή τοῦ φαναρίου δὲν τὸν ἐπέτρεπε νὰ μετρῇ καλῶς τὰ πλήγματά του, εἶτε διότι ὁ φόβος ὅστις τὸν εἶχε κυριεύσει τοῦ ἀφῆρσε πᾶσαν ἀγχίνον, εὗρηκα τὸν φθεβρὸν αὐτὸν μονομάχον οἰκτρὸν τὴν μετριότητα. Τόσον ἐπέθυον νὰ μὴ τὸν σφαιριάσω, ὥστε πολλὴν ὄραν ἐφείσθην αὐτοῦ· ἔως οὐ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ξίφους μου ἐπιχειρήσας προσποιητὸν πλῆγμα, (une feinte) καὶ διεπεράσθη ὑπὸ τοῦ σιδήρου μέχρι λαβῆς.

— Δικαιοσύνην! δικαιοσύνην! εἶπε πίπτων. Μ' ἐδολοφόνησαν!

— Δικαιοσύνην ζητεῖς, τὸν ἀπεκρίθη, καὶ ἰδοὺ τὴν λαμβάνεις. Ἀποθνήσκεις διὰ χεῖρός μου, καθὼς ὁ Ἐρριέτης ἀπέθανε διὰ τῆς ἰδικῆς σου.

Ἐβλεπεν ὑπόκωφόν τινα ὠρυγμὸν, ἐδάγκασε τὴν ἄμμον καὶ ἐξέπνευσε.

Ἐλαβεν τότε τὰ δύο ξίφη καὶ ἀπῆλθε νὰ εὗρω τὴν γόνδολαν· ἀλλὰ διερχόμενος τὴν νησίδα περιεπολήθη ὑπὸ μυρίων τέως ἀγνώστων εἰς ἐμὲ συγχινήσεων. Ἡ δύναμίς μου ἐκόπη διὰ μιᾶς· ἐκάθησα εἰς ἐν τῶν ἐκεῖ ἐβραϊκῶν μνημάτων, τῶν σκεπασμένων σχεδὸν ἀπὸ τὰ χορτάρια καὶ ἀδιαλείπτως βιβρωσκομένων ἀπὸ τὴν δριμὺν καὶ ἀλατῶδη ἀέρα τῆς θαλάσσης. Ἡ σελήνη ἤδη ἐξῆρχετο ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις, καὶ αἱ λευκαὶ πλάκες τοῦ ἐκτεταμένου νεκροταφείου ἐκείνου ἀνεδίδοντο ἐπὶ τῆς ἀμαυρᾶς χλόης τοῦ Λίδου. Ἐσκεπτόμην τί ἔκαμα, καὶ ἡ ἐκδικησίς μου, ἐξ ἧς προσεδόκων τὴν ὄσσην χαράν, ὥφθη εἰς ἐμὲ ὑπὸ λυπηρὰν ὄλως ὄψιν· ἦσθανόμην ὡς τινα ἔλεγγον τοῦ συνειδότης. ἐνῶ μὲ εἶνε πλανῆ

ὡς ἔργον θεμιτὸν καὶ ὄσιον τὸ νὰ καθάρω τὴν γῆν καὶ νὰ λυτρώσω τὴν Ἰουλίτταν ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ἐνσαρκωμένον δαίμονα. Ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα νὰ τὸν εὗρω ἀνανδρον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν. Ἠλιπίζα ν' ἀπαντήσω ἓνα θρασὺν ξιφομάχον, καὶ ἀντιπαρταχθεὶς πρὸς αὐτὸν ἀπεφάσισα νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου. Ἡμην ἀνήσυχος καὶ σχεδὸν περιφοβός, ὅτι ἀνήρσκα τὴν ἐκείνου τόσον εὐκόλως. Δὲν ἔβλεπα τὸ μίσός μου ἱκανοποιημένον ὑπὸ τῆς ἐκδικήσεως· μὲ τὸ ἀπέσβεσεν ἡ καταφρόνησις. Ἐλεγα· ἀλλ' ἀφοῦ τὸν εἶδα τόσον δειλόν, ὄφειλα νὰ φεισθῶ τῆς ζωῆς του· ὄφειλα μᾶλλον νὰ λησμονήσω τὴν κατ' αὐτοῦ ἐχθροπάθειάν μου, καθὼς καὶ τὸν ἐρωτᾷ μου πρὸς μίαν γυναῖκα ἱκανὴν νὰ προτιμᾷ ἀντ' ἐμοῦ ἓνα τοιοῦτον ἀνθρώπον.

Ἰδέαι συγκεχυμένα, αἰσθήματα ἀλγεινὰ κατεπολιόρχουν νοῦν καὶ καρδίαν μου.

Τὸ ψῦχος, ἡ νύξ, ἡ ὄψις ἐκείνων τῶν μνημάτων μὲ κατηύναζαν πρὸς στιγμὴν μ' ἐβύθιζαν εἰς ὄνειρώδη τινὰ μετεωρίαν, ἐξ ἧς συνηρχόμην πάλιν ἐνθυμούμενος αἰφνιδίως τὴν παρούσαν θέσιν μου, τῆς Ἰουλίττης τὴν ἀπελπισίαν, ἣτις αὐριον θὰ ἐξερρηγνύετο, καὶ τὴν θέαν αὐτοῦ τοῦ πτώματος, τὸ ὅποῖον ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τῆς αἵματοβρέκτου ἄμμου, ὅχι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ. «Ἴσως καὶ δὲν ἀπέθανεν», ἔλεγα κατὰ νοῦν. Μὲ ἤρχετο νὰ ὑπάγω καὶ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τούτου. Σχεδὸν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἐπανεφερα εἰς τὴν ζωὴν. Εἰς τοιοῦτους δισταγμοὺς μὲ κατέλαβαν τὰ πρῶτα φέγγη τῆς ἡμέρας, ὅτε ἐσκέφθην, ὅτι ἡ φρόνησις ἀπῆρται ν' ἀπομακρυνθῶ τοῦ τόπου ἐκείνου. Κατηυθύνθη πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Χριστοφάνου, τὸν εὗρηκα καθεύοντα βαθὺν ὕπνον ἐντὸς τῆς γονδόλης του, καὶ μετὰ κόπου κατάρθω νὰ τὸν ἐξυπνήσω. Ἐφθόνησα τὸν ἡσυχον ἐκεῖνον ὕπνον· τοῦτον, καθὼς ὁ Μάκβηθος τοῦ Σακισπήρου, διεζεύχθη ἐπὶ χρόνον πολύν.

Ἐπέστρεφα, ἡρέμα αἰωρούμενος ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἤδη ῥοδιζόντων ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἡλίου. Διέβην πλησίθεν τοῦ ἀτμοπλόου τοῦ διαπορθμεύοντος μεταξὺ Βενετίας καὶ Τεργέστης. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ὥρα καθ' ἣν ἀνεχώρει. Ἦδη οἱ τροχοὶ ἐπλητταν τὸ νερὸν ἐξαφρίζον, καὶ σπινθῆρες κόκκινοι ἐξέφευγαν ἀπὸ τῆς καπνοδόχης ἀναμέσον τοῦ ἐλικηδὸν ἐκθρῶσκοντος μελανοῦ καπνοῦ. Λέμβοι παντοῖαι ἔφεραν ἔτι ἐπιβάτας, μία δὲ γόνδολα διελθοῦσα πολὺ πλησίθεν τῆς ἰδικῆς μας προσεκολληθῆναι εἰς τὸ ἀτμόπλουον, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀνέβησαν εὐσταλῶς τὴν κλίμακα τοῦ ἐτοίμου πρὸς ἀπάπλουον πυροσκάφου ἀνὴρ καὶ γυνή. Μόλις αὐτοὶ ἐπάτησαν εἰς τὸ κατὰστρωμα, καὶ τὸ ἀτμόπλουον ἀνεχώρησεν ἀστραπηδόν. Τὸ δὲ ζεύγος ἔκυψεν ἀπὸ τῶν κιγκλίδων τῆς πρύμνης ἵνα παρατηρήσῃ τοὺς ὑδραύλακας. Ἀνεγνώρισα εἰς αὐτὸ τὴν Ἰουλίτταν καὶ τὸν Λεωνῆν.

Μ' ἐφάνη ὅτι ὄνειρον ἔβλεπα· ἔτριψα διὰ τῆς χειρὸς μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔκραξα τὸν Χριστοφάνον.

— Ἐκεῖνος ἐνετ' ἡ κύριος δὲν εἶναι ἡ

βαρῶν Λέων Λεώνης, ἀναχωρῶν εἰς τὸ Τριέστι μὲ μίαν κυρίαν; τὸν ἐρωτῶ.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀποκρίνεται.

Ἔβλα φρικτὴν βλασφημίαν· πάλιν δὲ πρὸς τὸν γονδολερέτην ἀποταθείς·

— Αἱ! καὶ ποῖος λοιπόν, τὸν εἶπα, ἦτο ὁ ἀνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐφέραμεν εἰς τὸ Λίδον χθὲς βράδῳ;

— Καθὼς καλὰ γνωρίζει ἡ ἐξοχότης σας, ἀπεκρίθη, ἦταν ὁ μικρῆσιος Λωρένσος ὁ . . .

ΤΕΛΟΣ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΒ'

Ὃπου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Βισκορνὲ μετεμλήθη ἀπὸ καρδίας, διότι ἀνemieχθη εἰς τὰ πολιτικά.

Καθ' ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα τὰ δύο κόμματα ἐνήργουν ὅπως ἀντιθέτως.

Οἱ Βουργονδιανοί, νομίζοντες ὅτι οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ μυστικὸν τῶν καὶ προβλέποντες ὅτι τὴν ἐπομένην ἀφεύκτως θὰ ἐξετυλίσσετε εἰς Παρισίους τὸ φοβερὸν δρᾶμα, ὅπερ αὐτοὶ οὗτοι παρεσκεύασαν, ἀπεσύροντο ἐνωρὶς εἰς τὰς οἰκίας τῶν. Μόνον δὲ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου ἠγρύπουν ὁ Καπελούζος καὶ ὁ Βισκορνὲ, συζητοῦντες τὰ κατὰ τὴν αὐριον καὶ τείνοντες τὰ ὦτα καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ὅστις ἠκούετο ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ἰδίως δ' ἀνησύχει αὐτοὺς ἡ μὴ ἔγκαιρος ἔλευσις τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ποᾶ καὶ τῶν ἄλλων· ἀλλ' οὐχ ἦττον ἠλπίζον ἔτι ὅτι θὰ ἔλθωσι μέχρι τῆς πρωίας, πεποιθότες εἰς τὸν λόγον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

Τουναντίον δὲ τὸ κόμμα τοῦ Δ' Ἀρμανιακ εἰργάσθη δραστηριῶς καθ' ὄλην τὴν νύκτα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὸ Λουῆβρον, φρουρούμενοι ἀσφαλῶς· ἀνὰ πάσας δὲ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐτοποθετήθησαν πολυάριθμοι περιπόλοι. Χάρις δὲ εἰς τὴν διορατικότητα τοῦ Ἰουβενάλλη, οἱ ἀστυνόμοι τῶν διαφόρων τμημάτων ἔλαβον πάντα τὰ κατὰλληλα μέτρα, ἀναμένοντες τὴν στιγμήν ὅπως ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Βουργονδιανῶν.

Ὁ δὲ Τανεγὺ Δουσατέλλος διέταξε τὸν στρατὸν νὰ πολιορκήσῃ τὰς οἰκίας τῶν γνωστοτέρων συνωμοτῶν, ἅμα δὲ πρωίας γενομένης, νὰ κατασφάξῃ αὐτοὺς ἀσπλάγχχνως, τοὺς δ' ἀρχηγούς αὐτῶν νὰ συλλάβῃ καὶ ὀδηγήσῃ εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου ἢ τῆς Βασιλλίης, ὅπως μετ' ὀλίγας ἡμέρας δώσωσι λόγον τῶν πράξεων τῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Καὶ τοῦτο, διότι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀνεμένετο ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ὁ στρατάρχης καὶ ἐγίνωσκε καλῶς ὁ Τανεγὺ Δουσατέλλος ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ παρασκευάσῃ αὐτῷ ὠραιότερον θέγμα ἐπὶ τῆ ἐλεύσει του, εἰ μὴ ἐν κίριωμ, ἐστημένον ἐπὶ τοῦ συνήθους τό-

που καὶ ἐστολισμένον διὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀρχηγῶν τῆς συνωμοσίας.

Ἄλλ' ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Κλαυδίου Γεαγκίνου ἐπεθεδαιώθη καὶ παρὰ τῆς συζύγου ἀργυραμοιβοῦ τινος, ὀνομαζομένου Μιχαὴλ Λαγιέ. Ἡ γυνὴ αὐτῆ ἔμαθε τὸ μυστικὸν τῶν συνωμοτῶν παρὰ τινος ὑπηρέτου τοῦ συζύγου τῆς, ἀνήκοντος εἰς τὴν μερίδα τῶν βουργονδιανῶν· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρχων Δαμμάκτινος ἦτο ἐραστής αὐτῆς, ἔσπευσε νὰ διηγηθῆ αὐτῇ τὸ περιστατικὸν τοῦτο, συμβουλευσασα ἅμα αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκείνην τὴν νύκτα τὸ ταχύτερον ἐκ Παρισίων.

Ὁ εὐγενὴς ἱππότης, μόλις μαθὼν τὴν εἰδησιν ταύτην, ἔτρεξεν εἰς τὸ Λουῆβρον καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτὴν εἰς τὸν τοποτηρητήν.

Ἐν τούτοις, ὁ ἀρχων Δὲ Ποᾶ, μετημφισμένος, ὡς εἶπομεν, εἰς καπουκίον, καὶ συνδεδεμένος ὑπὸ τριῶν ἄλλων εὐγενῶν βουργονδιανῶν, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἁγίου Ὁρωρίου.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες, ἀφ' οὗ προσέδσαν τοὺς ἵππους τῶν ἐπὶ τινῶν δένδρων, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως ἐκ μέρους τοῦ σκοποῦ, καθόσον ἦσαν ἐφωδιασμένοι διὰ διαβατηρίων, καὶ διητυθύνθησαν εἰς τὸν ὀρισθέντα τόπον τῆς συνεντεύξεως, ὅστις ἦτο ἡ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βισκορνὲ πλατεῖα *la Croix-du-Trahoir*.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας.

Ἦτο ἡ συμφωνηθεῖσα ὥρα.

Οἱ βουργονδιανοί, εἰς τὸν πρῶτον κρότον τῶν κωδῶνων τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ὁρωρίου, εἶχον συμφωνήσει νὰ ἐξέλθωσι τῶν οἰκιῶν τῶν καὶ νὰ τρέξωσιν οἱ μὲν πρὸς τὸ Λουῆβρον, οἱ δὲ πρὸς τὰ μέγαρα τοῦ Ἁγίου Παύλου, φονεύοντες τοὺς κοιμωμένους ἔτι ἐχθρούς τῶν καὶ φωνάζοντες «Ζήτω ἡ Βουργονδία».

Μόλις ἐσελθόντες εἰς τὴν πόλιν, οἱ τέσσαρες ὀδοιπόροι μὲν ἐξεπλάγησαν μεγάλως, ἰδόντες τὴν πόλιν περωταγωγημένην καὶ πλήρη ἀνθρώπων περιφερομένων.

— Τί σημαίνει τοῦτο, κύριοι; εἶπεν ὁ ἀρχων Δὲ Ποᾶ. Μήπως ἐπροδόθημεν;

Καὶ οἱ τέσσαρες νέοι ἐσταμάτησαν ἔντρομοι.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠκούσθη ἀπομακρυσμένος ἤχος φωνῶν καὶ ἀλλαλαγῶν.

— Θὰ ἤρχισεν ἡ σφαγὴ! εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ ἀρχων Δὲ Ποᾶ, ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ Λουῆβρον, καὶ ἐν τούτοις ἡ βοή αὕτη δὲν ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ.

Μόλις δ' ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ εἶδε διαβαίνοντα δρομαίως ἐνώπιόν τῶν ἀνθρώπων ἡμίγυμνον ἐξεληθόντα ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὁρωρίου καὶ καταδιωκόμενον κατὰ βῆμα ὑπὸ τεσσάρων ὀπλισμένων στρατιωτῶν.

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἔτρεχεν, ὡς ἀστραπὴ· ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν, ταχύτερος αὐτοῦ, τὸν ἐπρόφθασε καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους τοῦ ἐπλήγησεν

αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης. Καὶ ὁμοῦς ἔτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε.

— Τὰ ξίφη σας! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχων Δὲ Ποᾶ, ἀγνοῶν εἰς ἐτι ἂν ὁ καταδιωκόμενος ἦτο φίλος ἢ ἐχθρὸς, ἀλλ' ἀπόφρασιν ἔχων, ἂν μὲν ἦτο ἐχθρὸς, νὰ ἐπιτεθῆ κατ' αὐτοῦ, ἂν δὲ φίλος, νὰ ὑπερασπισθῆ αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ δυστυχὴς καταδιωκόμενος, μὴ δυναμένος πλέον ν' ἀντιστῆ, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν τεσσάρων νέων, ζητῶν παρ' αὐτῶν βοήθειαν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται κατεδίωκον εἰς ἐτι αὐτόν, φωνάζοντες:

— Θάνατον εἰς τοὺς βουργονδιανούς! θάνατον! . . .

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Δὲ Ποᾶ. Τὰ ξίφη σας ἀμέσως! . . . Ζήτω ἡ Βουργονδία! . . .

Ὁ δυστυχὴς καταδιωκόμενος, εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην βοήθειαν, ἤγειρεν εὐγνωμόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται ἐσταμάτησαν ἐκπληκτικοί.

— Τί συμβαίνει, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Δὲ Ποᾶ τὸν ἀγνωστον.

— Ἀλλοίμονον! κύριε, ἐπροδόθημεν. Ὁ τοποτηρητὴς καὶ ὁ ἀρχικαγκελάριος ἀνεκάλυψαν τὰ σχέδιά μας . . . καὶ οἱ στρατιῶται φονεύουσιν ἀνεξαίρετως ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι φέρουσιν ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐρυθρὸν σταυρόν.

— Κατάρρα! ἐφώνησεν ἀγρίως ὁ ἀρχων Δὲ Ποᾶ.

Καὶ, ταχύς ὡς ἀστραπὴ, ἐβύθισε τὸ ξίφος του εἰς τὸ στήθος τοῦ πλησιεστέρου στρατιώτου.

Ὁ στρατιώτης ἔπεσεν ἄπνους, οἱ δὲ λοιποὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

— Τί λέγετε καὶ σεῖς, κύριοι, δι' ὅλα αὐτά; εἶπεν ὁ ἀρχων Δὲ Ποᾶ. Τί θέλετε νὰ πράξωμεν;

— Νὰ ἐπιστρέψωμεν, εἰ δυνατόν, τὸ ταχύτερον, ἀπήντησεν εἰς ἐκ τῶν νέων, καὶ νὰ διηγηθῶμεν εἰς τὸν δούκα τὸ αὐτῆς ἀποτελέσμα . . . Τί νὰ κάμωμεν πλέον ἐδῶ;

— Αὕτη εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη. Συμφωνεῖτε καὶ σεῖς, κύριοι;

Οἱ δύο ἄλλοι νέοι ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

Πάραυτα δ' ἐπιστρέψαντες, διέβησαν τὴν θύραν τοῦ Ἁγίου Ὁρωρίου, ἐπήδησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἀνεχώρησαν.

Διαρκούντος τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, ὅπερ ἤδη διηγήθημεν, ἡ σφαγὴ ἤρξατο ἀπὸ τὰς ὁδοῦ καὶ τὰς οἰκίας τῶν Παρισίων.

Καταληφθέντες εἰς τὸν ὕπνον τῶν, οἱ Βουργονδιανοὶ ἐπέπρωτο νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν λύσσαν τῶν ἐχθρῶν τῶν ἀνερχομένων ἐξ ἐφ' ὅπου τὰς ὑποδεικνυόμενας αὐτοῖς οἰκίας καὶ κατασφάζοντων τοὺς ἐν αὐταῖς οἰκοῦντας. Νέοι καὶ γέροντες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ διήλθον ὑπὸ τὴν μάχαιραν αὐτῶν, ἐνῶ εἰς τὰς ὁδοὺς ἔβριθε τὸ πλῆθος, κραυγάζον ἀπαισιῶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἐκ τῶν παραθύρων πιπτόντων καὶ συσσωρευομένων πτωμάτων.

Ὁ ἱερεὺς Ῥενιῶ, καταληφθεὶς ἐν τῇ κλινῇ του, ἔσχεν τὴν αὐτὴν τύχην ὁ δὲ

μοναχός Δ' Ορζεμόν, συλληφθείς, ὠδηγήθη εἰς τὰς φυλακὰς, ἔνθα μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, μυριοτρόπως βασανισθείς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του. Ἦτο, ὡς ἐλέγετο, ὁ πλουσιώτερος κληρικὸς τοῦ βασιλείου· μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ, τῷ εὐρέθησαν ἐντός σωροῦ τινος ἀχύρων δεκαεξακίας χίλια δίσηλα, ἅτινα κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Ἀλλὰ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῆς συνωμοσίας τοὺς ὁποίους ὁ Τανεγὺ ἤθελε νὰ συλλάβῃ ζῶντας ἦσαν ὁ Καπελοῦζος καὶ ὁ Βισκορνέ, ὅπως δὲ συλλαβῆ τὸν τελευταῖον τοῦτον, ὃν ἐνόμισεν ἦττον ἐπιφοβόν τοῦ πρώτου, ἔστειλεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου ἕξ μόνον ἄνδρας.

Δύο ἐξ αὐτῶν εἶχον τοποθετηθῆ εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἕτεροι δύο εἰς τὴν ἐπιτῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὁσωρίου, καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἠτοιμάζοντο νὰ εἰσέλθωσιν ἐντός τοῦ ξενοδοχείου, ὅτε ὁ Βισκορνέ, ἀφοῦ ἐκλείδωσε καλῶς τὴν Ἰακωβίαν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἐξήρχετο, ὅπως μεταβῆ εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος, ἔνθα ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Καπελοῦζος ἐπὶ κεφαλῆς χιλιᾶδων συνωμοτῶν.

Εἰς τὴν θέαν τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς πλήθους ὁ Βισκορνέ ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος, ἐννοήσας ἀμέσως τὰ πάντα. Καίτοι δὲ ἠννόησε τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν, οὐχ ἦττον, φύσει γενναῖος ὢν, ἀνέσυρε τὸ ξιφὸς του καὶ ἐπετέθη κατ' αὐτῶν. Αἰφνης τὰ ξίφη διεσταυρώθησαν καὶ μάχη φοβερὰ συνήφθη, καθ' ἣν ἐφρονεύθη εἰς τῶν στρατιωτῶν.

Ὁ Βισκορνέ εἶχε τὰ νῶτα πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἡμύνητο γενναίως· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ καταφέρῃ καὶ δεῦτερον κτύπημα, ἀγυιόπαις τις δωδεκαετής περίπου, λαβὼν λίθον τινὰ ὀγκώδη, ἔρριψεν αὐτὸν κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Βισκορνέ.

Ὁ λίθος ἐπληξεν αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον ἄνωθεν τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ πάραυτα τὸ αἷμα ἔρρευσε ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ γενναῖος Βισκορνέ δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἀμυνόμενος πάντοτε, καίτοι ἠσθάνετο δριμυτάτους πόνους.

Ἡ θέα τοῦ αἵματος ἐξηρέθισεν ἔτι μᾶλλον τοὺς φονεῖς, οἵτινες, κραυγάζοντες καὶ ἀλλοαλάζοντες, ἐπετέθησαν ἀγρίως κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Βισκορνέ ἠννόησε τότε τὸν κίνδυνον.

— Ἰακωβε!.. Βερνάρδε!.. ἐκραύγασεν ὁ δυστυχὴς μεθ' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων του... Τρέξατε!.. βοήθειαν!.. Τρέξατε!..

Ἄλλ' ἡ φωνὴ του φωνὴ βεῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ... Ὁ δυστυχὴς εἶχε λησμονήσει ὅτι, ἐξερχόμενος, εἶχε λάβει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν κλεῖδα τῆς θύρας, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεὶς τῶν ὑπηρετῶν του ἐδύνατο νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κτύπημα ἰσχυρὸν διέρρηξε τὸν ἀριστερόν του βραχίονα.

Τότε, ἀπηυδηκῶς πλέον καὶ μὴ δυνά-

μενος νὰ διακρίνῃ τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα ὡς ἐκ τοῦ βέντους αἵματος, ὁ δυστυχὴς Βισκορνέ ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λιπόθυμος.

Τὸ πλῆθος ὤρμησε πάραυτα κατ' αὐτοῦ ὅπως τὸν κατασπαράξῃ, ἀλλ' ἀνεχάτισαν αὐτὸ φωναὶ ἀλλεπάλληλοι καὶ ἄγρια, προερχόμεναι ἀριστερόθεν πάντες ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδον δύο ἀνθρωπίνους κεφαλὰς, ζητούσας διάβασιν μετὰ τοῦ συμπυκνωθέντος καὶ κυμαινομένου ἐκείνου πλήθους, ὅπερ, συνωθούμενον, ἀπετέλεσε στενὴν δίοδον, ἐξ ἧς διήλθον δρομαίως δύο ἄνθρωποι. Ἦσαν ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν, οἵτινες, ἐγερθέντες εἰς τὸν πρῶτον κρότον τῶν κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν, ἔλαβον τὰ ὄπλα των καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ὀρισθὲν μέρος· ἀλλὰ, μόλις ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, ἐνόησαν πάραυτα τὰ πάντα.

Ὁ Ζεβάν, γνωρίζων τὸν ὑπὲρ τῶν βουργοδιανῶν ἐνθουσιασμόν τοῦ Βισκορνέ καὶ φοβούμενος μὴ οἱ ἐχθροὶ του προσβάλωσι τὸ ξενοδοχεῖόν του καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ τρομάξῃ ἡ Ἰακωβίνα, ἔτρεξεν εἰς βοήθειαν αὐτῆς, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Ὀλιβιέρον.

— Σὺ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε διὰ τὴν Ζολάνδην, τῷ ἔλεγε... Ὅα ἰδοῦν τὴν οἰκίαν περιτειχισμένην ὡς φρούριον... καὶ θὰ νομίσουν ὅτι δὲν κατοικεῖ μέσα κύνες... Ἐνῶ ἡ Ἰακωβίνα διατρέχει μέγαν κίνδυνον... Ἐλα νὰ τὴν σώσωμεν, ἀδελφέ μου... σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν φιλίαν μας!.. Ἐλα!..

Ὁ Ὀλιβιέρος συγκατετέθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν φίλον του.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν φθάνοντας εἰς τὴν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βισκορνέ πλατεῖαν, δὲν ἀπατωμαί!.. ἰδοὺ τί γίνεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον!.. Τρέξε, Ὀλιβιέρε!.. πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν τὸν δυστυχῆ... .

Καὶ εἰς τὴν ιδέαν ὅτι σπεύδει ὅπως σῶσῃ τὸν σύζυγον τῆς ἐρωμένης του, ὁ ποιητὴς— ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, πρὸς αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος— ἐξέβαλε βαύων στεναγμὸν.

Οὐχ ἦττον, ἀνασύρας τὸ ξιφὸς του, ἔτρεξεν εἰς βοήθειαν τοῦ Βισκορνέ καὶ ὤρμησε κατὰ τῶν στρατιωτῶν, φονεύσας ἕνα ἐξ αὐτῶν.

Οἱ ἀπομείναντες τέσσαρες στρατιῶται, ἰδόντες τὸν συνάδελφόν των πίπτοντα, ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ λυσαλέοι, ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρος, ταχύτερος ἀστραπῆς, ἐβύθισε τὸ ξιφὸς του εἰς τὴν καρδίαν ἐνός ἐξ αὐτῶν.

Εἰς τὴν αἰφνιδίαν ταύτην καὶ ἀπροσδόκητον προσβολῇ οἱ τρεῖς στρατιῶται, ἀποθαρρυνθέντες, ὠπισθοχώρησαν ἐντρομοί, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐκπληκτὸν ἐθαύμαζε τὴν ἀνδρίαν τῶν δύο νέων.

Ὁ Ζεβάν, ἐπωφεληθείς τῆς στιγμῆς ταύτης, ἔτρεξε πρὸς τὸν δυστυχῆ Βισκορνέ καὶ ἐστήριξεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Θάρρος! κύριε Βισκορνέ... εἰθέθα ἡμεῖς ἐδῶ!.. Τί διάβολον!.. ἤλωμεν εἰς βοήθειάν σου!

— Τὸ κλειδί, τὸ κλειδί! ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς ξενοδόχος, προσπαθῶν νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ θυλακίου του αὐτό.

— Καλὰ, ἐννοῶ!.. Στάσου ἤσυχος, μὴ κινεῖσαι, πρὸς Θεοῦ!

Καὶ, ἐξαγαγὼν ἐκ τῶν θυλακίων τοῦ Βισκορνέ τὴν πολυπόθητον κλεῖδα, ὁ Ζεβάν ἠνέφξε πάραυτα τὴν θύραν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τῶν ὑπηρετῶν του, μετέφερεν αὐτὸν σχεδὸν ἀναίσθητον ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Πάντα ταῦτα ἐξετελέσθησαν μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε τὸ πλῆθος δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτούς. Ἀλλως τε, νομίσαν τὸν Βισκορνέ νεκρὸν, ἀπεσύρθη ὠρούμενον τοῦ ξενοδοχείου.

Μόλις ὁ Ζεβάν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀμέσως ἠρώτησε διὰ τὴν Ἰακωβίαν.

— Εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, κύριε, ἀπήνησεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Βισκορνέ.

Ὁ Ζεβάν ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰακωβίνας.

— Ἰακωβίνα! Ἰακωβίνα! ἀνοιξε... εἰμ' ἐγώ... ὁ Ζεβάν!

— Σὺ; ἀνέκραξεν ἔσωθεν ἡ δυστυχὴς γυνή. Ἄχ! ἐσώθην!

— Ναὶ... ναί... ἐσώθης! Ἄλλ' ἀνοιξε γρήγορα, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἡ θύρα ἠνεψῆθη. Ὁ Ζεβάν εἰσῆλθε καὶ ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν Ἰακωβίαν.

— Ἄχ! ἀγαπητῆ μου Ἰακωβίνα! Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἐσώθης!... διότι ἐφθασα ἐγκαίρως!

Καὶ ὁ δυστυχὴς ποιητὴς ἐμειδία ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Καὶ ὁ σύζυγός μου;... ἠρώτησε περιδεῆς ἡ Ἰακωβίνα.

Τὸ μέτωπον τοῦ Ζεβάν συνωφρυώθη.

— Ὁ σύζυγός σου;... εἶπε. Ἄ! ναί... εἶνε ἀληθές... ὁ σύζυγός σου... τὸν ἐλησμόνησα... Ὁ σύζυγός σου εἶνε πληγωμένος... ἀλλὰ ζῆ... χάρις εἰς ἐμέ... .

Καὶ, λαβὼν ὑφος ἀπειλητικόν·

— Μ' ἐπῆρες ἴσως διὰ κτήνος, κυρία!... προσέθηκε.

— Ζεβάν!... .

— Ναὶ! ἐπανελάβην ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑφους, παρουσιάσθη ὠραία εὐκαιρία διὰ νὰ μείνῃς χήρα... καὶ... .

Βήματα τινα, ἀντηχῆσαντα ὀπισθὲν του, διέκοψαν αὐτόν.

Ἦτο ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἰδοῦ, κυρία, ἐπανελάβην ὁ ποιητὴς, καὶ ὁ δεύτερος σωτὴρ τοῦ συζύγου σας!... Εἰμπορεῖτε νὰ εὐχαριστήσητε καὶ αὐτὸν ἐξ ἡμῶν... .

— Τώρα, Ζεβάν, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ἡ κυρία Ἰακωβίνα δὲν ἔχει πλέον νὰ φοβηθῆ τίποτε... .

— Ναὶ, σὲ ἐννοῶ... θέλεις νὰ πληροφωρηθῆς τώρα καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν σου ὑπόθεσιν... .

— Ζεβάν! διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Καλὰ, καλὰ!... ἄς φύγωμεν!... .

— Κυρία Ἰακωβίνα, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος εὐγενῶς, εἰμπορῶ νὰ σας ζητήσω μίαν χάριν;

— Λέγετε ἐλευθέρως, κύριε... Δὲν εἶμπορῶ νὰ σας ἀρνηθῶ τίποτε...

— Ἄν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐσύστησεν εἰς τὸν συζυγόν σας, ἔλθη καὶ ἐρωτήσῃ δι' ἐμέ, σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ τῷ εἴπητε νὰ περιμένῃ ἐδῶ, διότι θὰ ἐπιστρέψω.

— Ὅ,τι θέλετε, κύριε.

— Εὐχαριστῶ κυρία.

— Λοιπὸν αὐριον, φίλη μου, εἶπεν ὁ Ζεβὰν χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Ἰακωβίαν. Μὴ φοβεῖσαι τίποτε!.. Θὰ φροντίζω πάντοτε δι' ἐσέ... καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ αἰωνίως!

Διερχόμενοι δὲ ἐνώπιον τοῦ δωματίου τοῦ Βισκορνέ, οἱ δύο φίλοι ἤκουσαν αὐτόν, ὅστις ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις του, ἠρώτα τοὺς περὶ αὐτὸν θρηνοῦντας ὑπηρέτας του περὶ τῆς συζύγου του.

— Πρέπει νὰ παραδεχθῶ, ὑπεντοθόρυσεν ὁ Ζεβὰν, ὅτι εἶμαι πολὺ ἀνόητος!..

Ἔπεται συνέχεια.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Δυστυχῶς ὅμως ἐπέρχεται καὶ εἰς ἐμέ μία ἰδέα, εἶναι δ' ἀπίστευτον πόσαι ἰδέαι φύονται σήμερον· τὸ ἔχει ἡ ἡμέρα.

— Ὅποια ἰδέα, ἀδελφέ μου; ἠρώτησεν ὁ δούξ, ἀρχίσας ν' ἀνησυχῆ, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὸσαῦτα εὐτυχία ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ ἀκωλύτως.

— Αἱ! ὁ ἡμέτερος ἐξαδελφός Γκιζης, ὁ πραγματικὸς ἢ αυτοκαλούμενος γεννητὸρ τῆς ἐπινοήσεως, ὁ ἡμέτερος ἐξαδελφός Γκιζης, ἔβαλε κατὰ νοῦν, ὅτι δέον νὰ ἦναι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν.

— Τὴν διοίκησιν, Μεγαλειότατε;

— Ἄνευ ἀμφιβολίας καὶ μάλιστα ἄνευ ἐλαχίστης ἀμφιβολίας· ἴσως δὲν ἐπενόησε τὸ πρᾶγμα ἢ ὅπως ἐπωφεληθῆ αὐτοῦ. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἰσχυρίζεσθε, ὅτι ὑμεῖς τὸ ἐπενόησατε, ἀλλὰ προσέξατε, Φραγκίσκε, ὅτι ὁ Γκιζης δὲν εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Sic vos non volis... γνωρίζετε τὸν Οὐίργιλιον, nidificatis, aves.

— ὦ! Μεγαλειότατε.

— Φραγκίσκε, στοιχηματίζω, ὅτι οὕτω σκέπτεται, διότι με ἤξευρε τὸσον ἀμέριμον.

— Ναί, ἀλλὰ θέλει ἐνδώσει, ἀμα τῷ καταστήσῃτε γνωστὴν τὴν ὑμετέραν θέλησιν.

— Ἡ θέλει προσποιηθῆ ὅτι ἐνδίδει. Σὰς εἶπον δὲ νὰ προσέξῃτε, διότι ὁ ἐξαδελφός μου Γκιζης ἔχει μακρὰς τὰς χεῖρας ὅσον οὐδεὶς ἐν τῷ βασιλείῳ, οὔτε αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, ὥστε δύναται, τείνων αὐτάς, νὰ ἐγγίσῃ, διὰ τῆς μιᾶς τὴν Ἰσπανίαν καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὴν Ἀγγλίαν, τὸν δὸν Ζουὰν τῆς Αὐστρίας καὶ τὴν Ἐλισάβετ. Ὁ Βουρβόνος εἶχε τὸ ξίφος ἤττον μακρὸν τῶν χειρῶν τοῦ ἐξαδελφου μου Γκιζης καὶ ὅμως ἐπήνεγκε πολλὰ κακὰ εἰς τὸν πρόγονον ἡμῶν Φραγκίσκον Α'.

— Ἄλλ' ἐάν, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἢ ὑμετέρα Μεγαλειότης θεωρῆ αὐτὸν τὸσον ἐπικίνδυνον, τοῦτο εἶναι ἀποχρῶν λόγος,

ὅπως ἀναθέσῃ εἰς ἐμέ τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ἐνώσεως, ἵνα τοιουτοτρόπως συνθλίψωμεν αὐτὸν μεταξὺ τῆς ὑμετέρας καὶ τῆς ἐμῆς ἐξουσίας καὶ τον εἰσαγάγωμεν εἰς δίκην, ἀμα τῇ πρώτῃ προδοσίᾳ του.

Ὁ Σχικῶ ἠνέφξεν αὐθις τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν.

— Νὰ τον εἰσαγάγωμεν εἰς δίκην, Φραγκίσκε! τοῦτο ἠδύνατο νὰ πράττῃ ὁ Λουδοβίκος ΙΑ', ὅστις ἦτο πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς, δυνάμενος νὰ δικάζῃ καὶ νὰ ἐγειρῆ ἀγγλόνας· ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω ἀρκούντα χρήματα, ὅπως ἀγοράσω ὅσον μαῦρον βελούδον θὰ μοι ἦτο ἀναγκαῖον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Ἐρρίκος, παρὰ τὸ ἐφ' ἐχυτοῦ κράτος του, ἐξήφθη καὶ ἐξηκόντισε βλέμμα, τοῦ ὁποῖου ὁ δούξ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν λάμψιν.

Ὁ Σχικῶ ἔκλεισεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

Βραχεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησε, τὴν ὁποίαν πρῶτος ὁ βασιλεὺς διέλυσε.

— Πρέπει, λοιπὸν, νὰ οἰκονομήσωμεν τὰ πάντα, φίλτατέ μοι Φραγκίσκε, εἶπεν ὁχι ἐμφυλίους πολέμους, ὁχι ἐριδας μεταξὺ τῶν ὑπηκόων μου. Εἶμαι υἱὸς Ἐρρίκου τοῦ μαχητοῦ καὶ Αἰκατερίνης τῆς πανούργου, ἐκληρονόμησα δὲ μέρος τῆς πανουργίας τῆς ἀγαθῆς μητρός μου· θέλω μετακαλέσει τὸν δούκα Γκιζην καὶ θὰ δώσω αὐτῷ τόσον ὠραίας ὑποσχέσεις, ὥστε θὰ συμβιβάσωμεν τὰ πράγματα φιλικῶς.

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιῦ, μοὶ δίδετε τὴν ἀρχηγίαν;

— Τὸ πιστεύω.

— Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναλάβω αὐτήν;

— Διακαῶς.

— Ἐπὶ τέλους, τὸ θέλετε;

— Λίαν εὐχαρίστως· οὐχ ἤττον, δὲν πρέπει ν' ἀπαρῆσθαι τοῦτο εἰς τὸν ἐξαδελφόν μου Γκιζην.

— Λοιπὸν, ἠσυχάσατε, εἶπεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιῦ· ἐάν μόνον τοῦτο τὸ κάλυμα ὑπάρχῃ, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ συμβιβάσω τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν δούκα.

— Καὶ πότε;

— Παρὰ χρῆμα.

— Θὰ μεταβῆτε, λοιπὸν, εἰς ἀνεύρεσίν του; θὰ τον ἐπισκεφθῆτε; Σκέφθητε, ἀδελφέ μου, ὅτι ἡ τιμὴ εἶναι πολὺ μεγάλη.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, δὲν θὰ μεταβῶ πρὸς ἀνεύρεσίν του.

— Πῶς τοῦτο;

— Μὲ προσμένει.

— Ποῦ;

— Εἰς τὰ δώματά μου.

— Εἰς τὰ δώματά σας; Ἡκουσα ὅμως τὰς κραυγὰς τῶν χαιρετῶντων τὴν ἐκ τοῦ Λούβρου ἐξοδόν του.

— Ναί· ἀλλ' ἀφοῦ ἐξῆλθε διὰ τῆς μεγάλης θύρας, θέλει εἰσελθεῖ διὰ τῆς κρυφίας. Ὁ βασιλεὺς εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως τοῦ δούκῃ Γκιζην, ἀλλ' ἐγὼ δικαιοῦμαι νὰ δεχθῶ τὴν δευτέραν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ.

Ἄ! ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, πόσον σ' εὐχαριστῶ, διότι τοιουτοτρόπως ὑποστηρίζεις τὰς ἡμετέρας προνομίας, τῶν

ὁποῖων ἔχω ἐνίοτε τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐπιλανθάνωμαι. Ὑπάγετε λοιπὸν, Φραγκίσκε, καὶ συνεννοήθητε μετ' αὐτοῦ.

Ὁ δούξ ἔλαβε τὴν δεξιὰν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἔκλινε νὰ τὴν ἀσπασθῆ.

— Τί κάμνετε, Φραγκίσκε; εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος, ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀληθὴς θέσις σας.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνηγκλίσθησαν πολυλάκις, μετὰ δὲ τὸν τελευταῖον ἐναγκαλισμόν, ὁ Φραγκίσκος ἐξῆλθε τοῦ γραφείου, διέτρεξε τοὺς διαδρόμους καὶ ἔσπευσε πρὸς τὰ δώματά του.

Ἔδει ἡ καρδιά του νὰ ἦναι τεθωρακισμένη διὰ ζύλου ἡρώτος καὶ χάλυθος, ὡς ἡ τοῦ πρώτου θλασσοπόρου, ἵνα μὴ διαρραγῆ ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ βασιλεὺς, ἀμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ἐξ ὀργῆς, σπεύσας δὲ πρὸς μυστικὸν διάδρομον, ἄγοντα εἰς τὸν θάλαμον τῆς Μαργαρίτας τῆς Ναβάρρας, μεταβεβλημένον εἰς κοίτωνά του δούκῃ δ' Ἀνζιῦ, προσεκόλλησε τὸ οὖς ἐπὶ τινος εἶδους τυμπάνου, ὁπότεν εὐκόλως ἠδύνατο ν' ἀκροᾶται τῆς συδιάλεξεως τῶν δούκῃ δ' Ἀνζιῦ καὶ Γκιζην, ὡς ὁ Διονύσιος ἀπὸ τῆς κρύπτῃς του ἤκουε τὰς ὀμιλίαις τῶν ὑπ' αὐτοῦ καθειργμένων.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀνοιξάς ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνακαθήσασα, πόσον εἶναι συγκινητικαὶ αἱ οἰκογενειακαὶ σκηναί! Ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἦμην εἰς τὸν Ὀλυμπον, παριστάμενος εἰς τὴν συνάντησιν τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκου, μετὰ τὸν ἐξάμηνον χωρισμόν των.

ΛΖ'

Πῶς ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ὠτακουστὲν εἶναι τὸ κολλίτερον μέσον πρὸς τὸ ἀκούειν.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιῦ εἶχεν εὖρει τὸν ξένον του δούκα Γκιζην ἐν τῷ θλάμῳ τῆς βασιλείσεως τῆς Ναβάρρας, ἐν ᾧ ἄλλοτε ὁ Βεαρνός καὶ ὁ δὲ Μοῦ, χαμηλοφώνως καὶ τὰ χεῖλη των ἀμοιβαίως εἰς τὸ αὖς τοῦ ἑτέρου προσαρμόζοντες, εἶχον σχεδιάσει τὰ τῆς δραπετευσέως των· ἐπράξαν δ' οὕτω, διότι ὁ συνετὸς Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας ἐγίνωσκεν, ὅτι ὀλίγιστα δωματῖα τοῦ Λούβρου δὲν ἦσαν κατεσκευασμένα κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἀκούωνται παρὰ τῶν ὠτακουστῶν καὶ αἱ χαμηλοφώνως προφερόμεναι λέξεις. Οὐδ' ὁ δούξ δ' Ἀνζιῦ, ἠγνόει τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, πλήν, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς φαινομένης καλοκάγαθίας τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ἐλησμόνησεν ἢ δὲν παρέσχεν αὐτῇ σημασίαν.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΑΡΧΕΤΑΙ

Ἡ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Δραματικώτατον ἔργον

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ